

KOMMUNISTISK POLITIK

BUSH - FAR OG SØN - PÅ FISKETUR I NEW ORLEANS

"VI FØLER MED OFRENE"

Nr. 18

9. årg.

2005

16. september -

29. september

Støttepris 12 kr.

TEMA: KAPITALISME & KATASTROFER

Så skab da arbejdspladser, for fanden! s. 2 ● Valg hos naboerne s. 3 ●
En pligt at protestere s. 4 ● Modet til at stå frem s. 5 ● Indsamling lovligt s. 6 ●
Tommelen ned for S-politik s. 8 ● Big-brother hedder EU s. 10 ● Det sidste minut s. 11 ●
New Orleans s. 12 ● Katrina og kapitalismens barbari s. 14 ● Fra ofre til vandaler s. 15 ●
Hvordan New Orleans gik tabt s. 17 ● De to Amerika'er s. 18 ●
Bryggen: Kontrasternes mekka s. 20 ● Debat s. 22 ● Statsterrorens grimme fjæs s. 24

Så skab da arbejdspladser, for fanden!

Fogh-regeringen klager ustandseligt over arbejdsløse, der ikke finder arbejde, over nedslidte, der vil have førtidspension eller efterløn, og over indvandrere, der gerne vil overleve. Filosofien er: Det er folks egen skyld – og de skal straffes, hvis de ikke klarer sig selv. Straffes på pengepungen, straffes med et surt liv. Incitament til at skaffe sig et job, hedder det. Undertiden langer regeringspartierne blindt ud, som da Venstres arbejdsmarkedspolitiske ordfører Jens Vibjerg kom med denne svada mod kommunalansatte:

Når man holder på sine kontanthjælpsmodtagere og ikke får dem ud i arbejde, så giver det jo ekstra arbejde til en selv. Man kunne næsten fristes til at tro, at enkelte er mere interesseret i at holde på dem af hensyn til deres eget arbejde end at hjælpe disse mennesker tilbage på arbejdsmarkedet. Vibjerg kan man ikke løbe om hjørner med.

Arbejdspladserne er der, bare folk gider, og dem der skal piske folk i arbejde, gider gøre det.

Der var nu en del, der blev sure på Jens Vibjerg.

Regeringen roser sig af, at det går nærmest ufatteligt godt for den danske økonomi. Ifølge Fogh, hans ministre og den borgerlige presse er den en ren succeshistorie. Den skaber arbejde og arbejdspladser i den private sektor, først og fremmest, for den offentlige sektor skal af rent ideologiske grunde nødtigt vokse.

Kendsgerninger preller af eller bliver skjult.

Det er derfor kommet regeringen særdeles på tværs, at det er kommet frem, at der aldrig har været flere danskere på overførselsindkomst end der er nu. I 2004 modtog over 900.000 danskere overførselsindkomster – udover pensionisterne. Kontanthjælpsmodtagere, arbejdsløse, efterlønnere.

Det er 40.000 flere end da Fogh og hans slæng kom til i 2001. Flere arbejdsløse, flere på efterløn.

Der er med andre ord blevet færre arbejdspladser. Alle privatiseringerne, de nyliberale reformer, forkælelsen af den private sektor har ikke holdt, hvad Fogh lovede. De har ikke skaffet arbejdspladser. Også på den led har de været en fiasko. Og hele deres felttog mod de arbejdsløse, kontanthjælpsmodtagere o.s.v. er fuldstændig grotesk. Er der for

KOMMUNISTISK POLITIK

mange uden for arbejdsmarkedet, er det fordi Fogh og Co.'s politik holder dem uden for. Mere end 900.000.

Vi gider ikke høre mere om, at der vil være brug for at pensionsalderen hæves, at efterlønnen afskaffes, at der bliver voldsom arbejdskraftmangel, fordi virksomhederne bare venter på at ansætte folk. Det er løgn alt sammen.

Der er brug jobs, for arbejdspladser. Normale arbejdspladser, til normal løn, under normale arbejdsforhold, underlagt normale overenskomster. Hele det absurde system af tvangsaktivering og underbetalt arbejde, som kommuner og private arbejdskøbere fidler rundt med og udnytter på det groveste, skal skrottes.

Skab dog arbejdspladser, for fanden! Masser af arbejdspladser. Det sker ikke i den private sektor. Industrierarbejdspladser og kontorarbejdspladser forsvinder. Så opret dem dog i den offentlige sektor. Lav masser af gode offentlige jobs, reelle job, så noget af forfaldet kan blive rettet op, noget nyt og bedre komme til, nye opgaver blive løst.

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen mener, at regeringen gør, hvad den kan for at 'vende udviklingen':

- Vi har lagt loft over kontanthjælpen, så det kan betale sig at arbejde, vi har lavet en integrationsaftale, så de unge kommer i uddannelse, og vi har indført et jobfradrag, siger han til dagbladet Information.

Regeringens reaktionære 'tænketaank' CEPOS tænker i samme retning: Der skal være endnu større ulighed, forkyn-der den:

- Der er brug for en større gulerod ved at arbejde frem for at være på overførselsindkomst, siger Mads Lundby Hansen, dens cheføkonom, til Berlingske Tidende.

Den gulerod skal de 900.000 altså betale. Regeringen og dens udelige tænkere skaffer ikke jobs, men straffer i stedet folk for dens egen privatkapitalistiske udelighed.

Vi gider ikke høre på dem. Vi vil se rigtige arbejdspladser i stedet for skrabe og beskærne overførsler. Og nedsat arbejdstid i øvrigt!

Redaktionen 13. september 2005

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 275 kr.

År (26 nr.) 450 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 23. september 2005

Valg hos naboerne

To af vore nabofolk er kaldt til stemmerne inden for den samme uge. Der var stortingsvalg i Norge den 12. september, og søndag den 18. september skal der stemmes ved forbundsvalgsvalg i Tyskland.

Begge steder har valgkampen fulgt det samme mønster: et præsidentvalg mellem de to hovedkandidater til regeringsposten, begge steder en socialdemokrat mod den borgerlige spidskandidat, men med den forskel, at i Norge var det de borgerlige, som havde regeringsmagten, mens det i Tyskland er socialdemokraten Schröder.

Partimønstrene og valgkampene i EU-lande og omegn harmoniseres stadig mere. Det er nyliberale partier på begge sider – og det er ikke mindst de stadig mere bugnende valgbudgetter, der afgør sagen.

I Norge faldt Kjell Magne Bondevik (Kristeligt Folkeparti) og hans åbent borgerlige regeringskoalition. Fire år med en aggressiv markedsliberalisme og en regering, der konsekvent gik efter at nedbryde den norske velfærdsmodel, svække fagbevægelsen og de faglige rettigheder, har været nok til at bringe socialdemokraterne og den såkaldt 'rød-grønne' koalition til roret. Arbeiderpartiet og Jens Stoltenberg sugede stemmer til sig – også fra koalitionspartneren SV (svarende til SF). Som trøst ser det ud til, at SV for første gang nogensinde bliver regeringspartner med Arbeiderpartiet og Senterpartiet, der vist nok skal tegne det grønne i koalitionen. Arbeiderpartiet gik frem med 8,5 pct.-point til 32,8 pct. af stemmerne og blev landets suverænt største parti. Men på den anden side havde også det yderste højre med Fremskrittspartiet stor fremgang på 7,5 pct.-point. Det blev med 22,1 pct. af alle stemmer Norges næststørste parti.

Den antiimperialistiske venstrefløj og Rød Valgallianse blev ikke repræsenteret i Stortinget. 1,2 pct. eller knap 31.000 stemmer er ikke nok. Det var

samme andel som ved valget i 2001. Blandt de partier, som ikke var i nærheden af repræsentation, var også KPiD's norske søsterparti NKP. Det fik 1.064 stemmer, ikke nok til en promille.

ML-gruppen Revolusjon anbefalede at stemme på Rød Valgallianse som 'det eneste reelle antikrigsparti'. Forventningerne til den 'rød-grønne' koalition er ikke store. Revolusjon skriver:

KOMMENTAR

"Forventningene til et 'rød-grønt' regeringsalternativ er kraftigt nedskruet allerede før valget den 12. september. Det gælder på alle felter, efterhånden som løfterne om at standse privatiseringen og omgøre angrebene på arbejdsmiljø og rettigheder er blevet stadig mere uldne i løbet af valgkampen. Hvor der er allermindst grund til at forvente nogen virkelig 'ny kurs', er i udenrigs- og sikkerhedspolitikken ... Vi kan med en rød-grøn regering forvente os mere af det samme, bare med nogle omdisponeringer, som kan aftales i 'partnerskab' med USA."

I Tyskland hedder det store spørgsmål Merkel eller Schröder, en gang til. For nogle måneder siden ville mere end to tredjedele af tyskerne af med kansler Schröder, hvis nyliberalistiske EU-reformer har gjort ham grundigt upopulær blandt arbejderne. En gigantisk protestbevægelse rejste sig mod

angrebene på de arbejdsløse med Harz IV-loven.

Der er reelt over otte millioner arbejdsløse i Tyskland, og deres forhold er stærkt forringede. Økonomien er stagnerende, mens statsgælden vokser. Og både Merkel og Schröder lover arbejdspladser – og først og fremmest flere nyliberalistiske reformer. Arbejdspladserne kommer man til at se længe efter.

De store løfter til østtyskerne fra for 15 år siden er aldrig blevet indfriet. Forskellen mellem vest og øst er blevet større og ikke mindre. Arbejdsløsheden er rekordstor, og mere end to millioner østtyskere er flygtet til vest, af økonomiske grunde. Socialdemokraten Schröder og hans 'Rød-Grønne' alliance er kaput, men Angela Merkels borgerlige regeringsalternativ er heller ikke indbydende for det store flertal. Det kan give kansleren endnu et politisk liv.

Stor interesse knytter sig til det nye Venstreparti, til en koalition af den tidligere socialdemokratiske partileder Oskar Lafontaines 'venstresocialdemokrater' og PDS-lederen Gregor Gysis *Die Linke*. Det er udsprunget af protesterne mod Schröders nyliberalistiske politik som en parlamentarisk mulighed, der kan forcere den barske tyske spærregrense på 5 pct. I meningsmålingerne står det til omkring hver tiende stemme. Det kritiserer både Merkels og Schröders nyliberalisme og går til valg på at skabe større social sikkerhed og på, at en stærk venstrefløjsrepræsentation i forbundsdagen er den bedste garanti for at ændre et partisystem, som ikke holder, hvad det lover.

Venstrealliancen, der ikke har bundet sig som støtteparti til Schröder, repræsenterer et håb om forandring af tysk politik og et forsøg på at bryde et mønster af valg mellem to falske alternativer – de borgerlige og de borgerlige socialdemokrater.

Fredsaktivister nægter sig skyldige i at forstyrre folketinget

En pligt at protestere, når international ret bliver krænket

Fredsaktivisterne Rasmus Bang Petersen, Ulla Røder, Matilde Dalgård og Carsten Lundsgaard ved pressemøde 31. august

Den flere gange udsatte retssag mod fem fredsaktivister, der i folketinget 25. november 2004 protesterede mod en forlængelse af den danske krigsdeltagelse i Irak, indledtes ved Københavns byret den 31. august.

Aktivisterne nægter sig skyldige i at have 'forstyrret' folketinget. De understreger retten og pligten til at protestere, når folketinget er ved at begå en handling i strid med international lov.

Da folketinget efter debatten skulle stemme, holdt de et fredsflag oppe og kastede løbesedler fra Nej til krig ned i folketingssalen, som opfordrede "alle folketingspolitikere uanset partitilhørsforhold til at stemme efter deres samvittighed og international lov og stemme Nej ved den endelige behandling".

De råbte samtidig: "Krigen er ulovlig - Besættelsen er ulovlig." Aktionen varede mindre end et halvt minut. Den blev stoppet af folketingets betjente, og aktivisterne blev arresteret af Københavns politi, der har rejst sigtelse mod dem.

Ved det første retsmøde afhørtes de fem aktivister – Ulla Røder, Matilde Dalgård, Carsten Lundsgaard, Rasmus Bang Petersen og Klaus Riis – og fhv. folketingsmedlem Søren Søndergaard afgav vidneforklaring. Folketingets videooptagelse af forløbet blev afspillet.

I deres forklaringer understregede

aktivisterne, at aktionen fandt sted, efter at debatten var afsluttet, og da folketinget gik over til afstemningen. Den afbrød ikke på noget tidspunkt folketingets arbejde.

Bemærkede intet

Søren Søndergaard var en ivrig deltager i den daglange folketingsdebat om forlængelse af deltagelsen i 'den ulovlige krig' i Irak den 25. november 2004. Han havde ingen erindring om, at folketingets forhandlinger var blevet forstyrret af aktivisternes aktion. Han havde først bemærket den fra tv-dækning og presseomtale.

Til gengæld erindrede han en anden forstyrrelse: Folketingets fungerende formand havde under debatten måttet afbryde Søren Søndergaards oplæsning af en skildring af den amerikanske massakre i Falluja for at henstille til politikere fra regeringspartierne om at overholde roen.

Retssagen blev ikke færdigbehandlet ved byretten, bl.a. fordi række vidner både fra forsvarer og anklageren ikke var blevet behørigt indkaldt. Et nyt retsmøde blev berammet til den 2. november 2005.

Til dette retsmøde indkalder forsvareren, advokat Bjørn Elmquist, Villy Søvnald som vidne. Anklagemyndigheden har bl.a. tilsagt den da fungerende formand for folketinget Kaj Ikast.

Danmark og ytringsfriheden

På et efterfølgende pressemøde om den truede ytringsfrihed og retten til politisk protest understregede forsvareren Bjørn Elmquist, at den danske lovgivning og retssystemet bevæger sig i den gale retning. I stedet for at udvide grænserne for ytringsfrihed og demokrati indsnævres de, og politiske aktivister, der 'skubber grænser, stemples som banale kriminelle'.

Hvis aktionen i folketinget handlede om at forstyrre, var det at 'forstyrre folketingsmedlemmernes samvittighed', sagde Elmquist:

- Der er en forestilling om, at vi i Danmark er de fremmeste, hvad angår ytringsfrihed. Det stemmer ikke.

Carsten Lundsgaard forklarede, at han var med i aktionen, der fandt sted i kølvandet på den barbariske massakre på den irakiske by Fallujah, for at protestere mod Danmarks deltagelse i en uprovokeret angrebskrig, som ifølge Nürnberg-tribunalet udgør den største forbrydelse mod menneskeheden:

- I en sådan situation har vi en større pligt til at påvirke den vej, verden går:

Ulla Røder sagde:

- Denne sag handler om menneskeliv. Regeringen og et flertal i folketinget deltager i mord i et fremmed land. Nu gøres 'forstyrrelse' til et fortolknings spørgsmål. Hvad det virkelig handler om, er at stoppe den danske deltagelse i ulovlige aggressionskrige. De ansvarlige for det bør stilles for en krigsforbryderdomstol.

Modet til at stå frem

Ikke siden fascismens fremmarch i 30'erne i sidste århundrede har ytringsfriheden og retten til politisk protest været under stærkere angreb end i disse år. Terrorlove, skærpede terrorlove og senest EU's plan om at overvåge alle foreninger får Big Brother-samfundet – den 'demokratiske politistat' – til at ligge uhyggeligt nær.

Foghs Danmark ligger ikke bagerst, når det gælder nye skridt mod politistaten. Efter London-bomberne er der annonceret nye skærper af terrorloven – og anklagemyndighed og politi søger at rejse en række gamle og nye sager, som kan forbindes med den oppiskede terrorfrygt.

Samtlige disse danske sager har imidlertid intet med terror eller international terrorisme at gøre. De handler om politisk protest – ikke mindst protester mod dansk deltagelse i den ulovlige krig mod Irak.

På den baggrund havde de fem folketingsaktivister efter det første retsmøde indkaldt til pressemøde med deres forsvarer, advokat Bjørn Elmquist, samt en række af dem, som politiet har rejst sigtelser imod eller – som Komiteen for et Frit Irak – af reaktionære politikere kræves forbudt.

Det var whistlebloweren Frank Gre-

Fra pressemødet 31. august. Fra venstre advokat Bjørn Elmquist i samtale med Frank Grevil. Foran Klaus Riis, en af folketingsaktivisterne, og Patrick MacManus fra Foreningen Oprør

vil, hvis appelsag nu behandles, Patrick MacManus fra Foreningen Oprør, der er sigtet efter en paragraf, der kan give op til 10 års fængsel, for støtte til påståede terrororganisationer, samt Carsten Kofoed, talsmand for Komiteen for et Frit Irak.

Nødvendigt at træde frem

- Det kræver mod at gå op mod den

gradvise nedbrydning af retssikkerheden, understregede Patrick MacManus.

- Internationale retsprincipper om frihedskampenes legitimitet må forsvares. Vi må ikke lade os marginalisere til at acceptere et argument om, at statens sikkerhed går forud for menneskerettighederne. Politisk censur skal ikke indføres igen. Det er nødvendigt, at retsindige mennesker træder frem og står sammen imod udviklingen på trods af politiske uenigheder. Vi er i en situation, hvor forsigtighed og angst breder sig, hvor folk pålægges sig selv censur – på bekostning af deres rettigheder.

MacManus opfordrede ikke mindst progressive jurister til at danne front mod undergravningen af retssikkerheden:

- Der er brug for et retspolitisk offensiv.

Carsten Kofoed fra Komiteen for et Frit Irak betonede behovet for, at der skabes en bred front til forsvar for de demokratiske rettigheder og imod terrorlovene, der tilsidesætter dem:

- Danmark er et krigsførende land, og netop derfor reageres der så hårdt imod protesterne mod den ulovlige krig i Irak. Under USA's krig mod Vietnam blev der i Danmark gennemført økonomiske indsamlinger til den vietnamesiske modstandskamp. Nu er Danmark i krig – og den aktive protest skal undertrykkes.

Frank Grevils appelsag

Fogh udtalte sig mod FE's vurderinger

For at sikre dansk deltagelse i den ulovlige krig mod Irak fremsatte Anders Fogh en række udtalelser om 'truslen fra de irakiske masseødelæggelsesvåben'. F.eks. sagde han ved folketingets åbning 1. oktober 2002:

- Saddam Hussein har i årevis siddet FN's bindende påbud overhørig om at skille sig af med sådanne forfærdelige våben. FN bør efter over ti års forsøg over for Irak leve op til sit

ansvar for at standse spredningen af masseødelæggelsesvåben. Det er for sent, når først giftgassen er spredt over én af vore store byer.

Senere udelod han FN og gik selv i krig sammen med Bush og Blair.

Ved appelsagen mod den tidligere FE-agent Frank Grevil, som er idømt seks måneders fængsel for at have lækket hemmelige FE-dokumenter, kom det frem, at Fogh med sådanne udtalelser var i modstrid med vurderingerne fra FE.

Grevils forsvarer Bjørn Elmquist mener, at dette forhold kan være forklaringen på, at retten ikke må få kendskab til indholdet af de hemmeligt-stempledte sider, som Grevil er dømt for at lække!

Italiensk domstol: **Indsamling til den irakiske modstand er lovligt**

Af Carsten Kofoed

En domstol i den italienske by Perugia har den 3. september annulleret den beslaglæggelseskendelse mod Emanuele Fanesi, medlem af Anti-Imperialist Camp, som den 30. juni førte til, at hans computer blev beslaglagt af det italienske politi.

Retten i Perugia mente, at der ikke var tilstrækkeligt bevis for anklagerens påstand om, at Fanesi var "medlem af en international terrororganisation", og han blev således frikendt.

Det skriver Anti-Imperialist Camp i en pressemeddelelse den 4. september.

Politiet blev pålagt at aflevere såvel computer som beslaglagte dokumenter tilbage til Fanesi, der er ansvarlig for den bankkonto, der benyttes af kampagnen "10 euro til den irakiske modstand", en kampagne, der igangsattes i august 2003, og som først og fremmest har et politisk formål, nemlig at udtrykke konsekvent støtte til den irakiske modstandsbevægelse, der kæmper en legitim frihedskamp imod den amerikansk ledede besættelsesmagt i Irak.

I Danmark er støtte til frihedskamp kriminaliseret med den fascistiske terrorlov (straffelovens paragraf 114), der i kølvandet på USA's 11. september

vedtoges i 2002, og efter hvilken Foreningen Oprørs talsmand Patrick McManus er sigtet og risikerer op til 10 års fængsel for blot at forsøge at indsamle midler til de to befrielsesbevægelser PFLP og FARC fra henholdsvis Palæstina og Colombia.

Nu har selv en domstol i Italien, hvor Mussolinis gamle fascistparti sidder i regering og har udenrigsministerposten, altså anerkendt, at støtte, også økonomisk, til den irakiske modstand ikke har noget med international terror at gøre.

Det siger så til gengæld noget om, hvor langt fasciseringen af den danske lovgivning egentlig er nået.

Carsten Kofoed er bestyrelsesmedlem i Komiteen for et Frit Irak

Løslad Said Mansour!

Af Carsten Kofoed

Mens den amerikanske supermagts racistiske behandling af sine egne sorte borgere i New Orleans er blevet afsløret for hele verden, så intensiveres terrorkampagnen i Danmark, en kampagne, der også har racistiske under- og overtoner.

På danske mobiltelefoner flourerer sms'er, der advarer mod terrorangreb i den københavnske metro og i tog. Og den 8. september blev dansk-marokkaneren Said Mansour anholdt af politiet og efterfølgende fængslet for at "opfordre til hellig krig."

Muslimen Mansour skal have overtrådt straffelovens paragraf 114b "idet sigtede gennem sin distributionsvirksomhed/forlag "Al-Nur Islamic Information" fremstillede, producerede eller distribuerede cd'ere, dvd'ere, film mv., der opfordrede islamister til voldelig jihad/hellig krig, idet sigtede, der havde forsynet cd-covers mv. med sit forlagslogo, og idet sigtede, efter der på materialet var blevet vist og beskrevet strafbare handlinger, på lydspor mv. opfordrede andre til at begå tilsvarende handlinger, ligesom sigtede havde til hensigt at fremme rekrutteringen til voldelig, væbnet jihad"

Det er, hvad Mansour er blevet

Økonomisk Indsamling til Kommunistisk Politik og Netavisen

15. september til 15. november

I denne tid forberedes en stor udadvendt indsamling til afholdelse af den Internationale Ungdomslejr, som finder sted i Danmark næste sommer.

Kommunistisk Politik har imidlertid også – som altid – brug for støtte.

Vi opfordrer derfor jer læsere :

Giv et beløb til bladet nu og her – og gerne i næste måned igen.

Og tænk over, om du vil støtte os i løbet af det kommende år med et fast beløb hver måned. Du fastsætter selv

størrelsen, både 200 kr, 100 kr. 50 kr. eller f.eks. 40 kr. er flot.

Du vil naturligvis altid kunne "springe" en måned over, hvis du synes.

Du kan gå i en BG-bank eller Danske Bank og sætte pengene ind, det koster ikke gebyr – sig, de skal skrive dit navn som afsender – (ellers sendes pengene anonymt.)

Eller betal via netbank, som kan sættes til fast månedlig betaling.

Oktobers bankkonto har reg.nr. 1551, kontonr. 166 34 271.

Vil du have tilsendt girokort, kan du ringe til 35 43 49 50 eller maile til apk@apk2000.dk

Tak for alle de bidrag vi har modtaget i løbet af året.

**Kommunistisk Politik - en stemme
mod krise, krig og reaktion.**

24. september

De danske besættelsestropper skal ud af Irak

smidt i fængsel for i foreløbig fire uger uden nogen form for protest, undtagen fra hans advokat, Claus Bergsøe. Selv siger Mansour, at det videomateriale, som han har været i besiddelse af, for eksempel halshugningen af amerikaneren Nicholas Berg i Irak, kan findes på Internettet, hvorfra han har hentet det.

Og sandt er det, at alt dette findes i cyberspace. For eksempel er hjemmesiden www.ogrish.com et orgie af alle mulige mere eller mindre bizarre videoer og billeder. Men at hente disse ting ned på sin computer eller at vise dem for andre er ikke ulovligt. Højest udtryk for en noget speciel smag.

Mansour kan få op til seks års fængsel, hvis han straffes efter terrorloven. "Retssagen" mod Mansour må ses som optakten til de yderligere stramninger af terrorloven, som er planlagt her til efteråret, og som vil give PET endnu flere beføjelser i "kampen mod terror", en krig, som føres for amerikansk verdensherredømme af klodens største terrorister med Bush' USA i spidsen.

Fra højre til venstre er der s enighed om, at han er en "farlig terrorist", ham Mansour. I september 2003 forsøgte PET efter en ransagning af hans hjem i Brønshøj at få rejst en retssag mod ham efter terrorloven. Det måtte de hurtigt opgive. Nu prøver PET så igen, med London-bomberne, øget terrorhysteri og pres på de grundlæggende frihedsrettigheder som løftestang.

Imidlertid har Mansour ikke gjort andet end at udnytte sin grundlovssikrede ytringsfrihed. Man kan naturligvis være uenig i hans synspunkter, men dem har han lov til at have og udbrede præcis som alle mulige andre. At støtte besatte muslimske folks kamp mod besættelse, en kamp, som anklagemyndigheden og massemedierne af propagandamæssige årsager kalder "hellig krig", og som er det, Mansour i virkeligheden anklages for at støtte, er ikke kriminelt. Det gør Komiteen for et Frit Irak også. Vi støtter den irakiske modstandskamp. Artikel 51 i FN's Charter giver ethvert – også muslimsk – folk, der er besat, ret til at befri sig selv. Den ret og kamp støtter vi, og det har intet som helst med terrorisme at gøre.

Forkortet af KP. Hele artiklen findes på www.fritirak.dk.

Den danske deltagelse i besættelsen af Irak møder stadig større modstand. På socialdemokraternes kongres i sidste uge blev det slået fast, at S ikke vil støtte en forlængelse udover til 1. juli 2006.

Det er også for længe: De danske soldater skal hjem NU!

Over hele verden bliver der demonstreret den 24. september for at stoppe den ulovlige krig mod Irak, trække tropperne ud og lade irakerne afgøre deres egen fremtid uden amerikansk diktat.

Demonstrationen i København starter på Rådhuspladsen kl. 12 og slutter på Christianshavns Torv.

Blandt talerne vil være

Patrick Mac Manus, Foreningen Oprør
Holger K. Nielsen, MF for SF

Rina Dhahir, dansk-iraker

Jaleh Tavakoli, Enhedslisten

Ron Ridenour, Komiteen for et frit Irak

Der kan hentes løbesedler, og plakater på Nej til krigs hjemmeside www.nejtilkrig.dk og hos Enhedslisten, Studiestræde 24.

"Efter Stop Bush"

Også lørdag den 24. september indkalder stopbush.dk, et samarbejde mellem

flere organisationer og bevægelser, som organiserede den store protest mod George W. Bush's besøg i Danmark den 6. juli, til en konference i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Den forløber over hele dagen – fra kl. 10 til 18 – men afbrudt af deltagelse på demonstrationen fra Rådhuspladsen.

Konferencen behandler tre temaer:

Formiddag kl. 10-11.30:

Modstand mod krig og besættelse

Oplæg ved den danske Guantanamo-fange Slimane Hadj samt ved Hind Al-Naimi Kjær, irakisk flygtning, Lad Iraks folk leve

Efter demonstrationen kl. ca. 14.30-16:

Den stigende racisme

Oplægsholderne er endnu ikke offentliggjort

Eftermiddag kl. 16-18:

Palæstina-konflikten

Oplæg ved Carlo Hansen, journalist og forfatter og Irene Clausen, Boykot Israel.

Sandwich vil kunne købes til en rimelig penge.

Tilmelding: info@stopbush.dk
eller tlf. 33 93 35 30

DEMONSTRATION

STOP BESÆTTELSEN AF IRAK

NEJ TIL MUSLIMHETZ OG RACISME
FORSVAR DE DEMOKRATISKE RETTIGHEDER
NEJ TIL TERRORUDGIVNING

DANSKE TROPPER HJEM, NU!

DEMONSTRATION LØRDAG 24. SEPT. KL. 12

WWW.NEJTILKRIG.DK

FRA RÅDHUSPLADSEN
TIL CHRISTIANSHAVNS TORV

Tommelen ned for S-politik

Socialdemokraterne viser klør: Efterløns- og folkepensionsalderen skal sættes op. Arbejderne siger NEJ, men fagforeningsaristokraterne si'r JA.

Nu skal man som bekendt være varsom med at tage meningsmålinger for alvorligt, men der er noget, der tyder på, at de seneste målinger rammer rigtigt, når de vurderer, at fru Gucci Thorning-Schmidt taber voldsomt terræn. Man kunne fristes til at spørge, hvordan det kunne gå anderledes, når hun angriber vigtige socialdemokratiske vælgergruppers interesser: efterløn og folkepension. Hvordan kan hun undgå at miste kernevælgere, når det ikke er til at se forskel på VK-regeringens og den socialdemokratiske politik på de mest centrale politiske spørgsmål: EU, Irak-krig, fjernelse af de sidste rester af social sikkerhedsnet.

I den forbindelse tæller det ikke, at hun forsøger at stjæle et gammelt – og beskidt – kneb fra Dansk Folkeparti: En check til førtidspensionister finansieret af de allerringest stillede. Hun trak flere kaniner op af hatten, inden den socialdemokratiske kongres i weekenden, men lige meget hjalp det.

En rundspørge blandt de ufaglærtes forbunds medlemmer (3F) viste, at to ud af tre medlemmer vendte tommelfingeren nedad, når det gjaldt socialdemokraternes forslag om at forringe efterløn og pension. Konkret handlede det om Gucci-Helles forslag om at forhøje efterlønsalderen til 62 år og pensionsalderen til 67 år. Helle Thorning-Schmidt må nøjes med opbakning fra 25 pct. af 3F's medlemmer, hvilket alt andet lige

jo er rigeligt.

Forbundsformand Poul Erik Skov Christensen forstår godt medlemmernes skepsis:

- Ingen skal være i tvivl om, at vi først og fremmest kæmper for at bevare efterlønnen, konstaterer han, hvorefter han straks giver køb på samme holdning:

- Men jeg bemærker også, at vores medlemmer ikke er i tvivl om, at der på trods af vores holdning vil ske ændringer i fremtiden.

Med andre ord: 'Vi har en holdning i dag, fordi det er opportunt, men den tæller ikke, da der "vil ske ændringer i fremtiden", hvorfor vi slet ikke vil slås for den.'

- I den situation føler jeg et stort ansvar for at være til stede i debatten og påvirke den politiske udvikling, så eventuelle ændringer bliver lempeligere for 3F's medlemmer, udtaler forbundsformanden til medlemsbladet, hvori han læner sig op af det faktum, at 77 pct. af medlemmerne regner med at blive politisk forrådt i form af forringelser i efterlønsordningen inden for de næste tre år:

- Fremover vil man fortsat kunne trække sig tilbage efter mange års slid – selvom det sker med to års forsinkelse, fastslår han for at understrege sin solidariske holdning til Gucci-Helle.

Fagligt Ansvar appellerer

Poul Erik Skov Christensens holdning er jo, hvad man kan forvente af en soci-

aldemokratisk forbundsformand. Det burde kun ryste de mest naive sjæle. Flere vil nok have forventninger til den faglige kreds kaldt Fagligt Ansvar, som er den eneste på landsplan, der giver sig til kende til venstre for Socialdemokraternes partitop.

Fagligt Ansvar har netop begået en appel op til den socialdemokratiske kongres, som i hast er blevet underkrevet af 96 tillidsfolk på landsplan. Disse "tillidsfolk" er for en meget stor kreds nærmere betegnet for ansatte i fagbevægelsen, hvorimod kun et fåtal er tillidsrepræsentanter fra arbejdspladserne. I appellen hedder det blandt andet:

'Før valget var der en dialog med jer og de andre arbejderpartier om "faglige krav til en anden politik". Her ligger der bud, der peger frem mod en mere retfærdig fordeling i et bedre og mere robust velfærds-samfund, hvor solidariteten og sammenhængskraften styrkes.

Det er efter vores mening vigtigt, at vi fortsætter denne dialog ...

"Så længe arbejdsmarkedet ikke er til rådighed for de ældre, så længe skal der ikke pilles ved efterlønnen," blev der sagt under valgkampen – og det er vi stadig enige med jer i.'

Det er her, kæden hopper af. Desværre har 96 venstresocialdemokrater, SF'ere, Enhedslistefolk, KPiD'ere, DKP/ML'ere og enkelte velmenende faglige "repræsentanter" erklæret sig "stadig enig" med Gucci-Helle.

Hvordan kan man erklære sig "stadig enig" med en partiformand, der efter at have betrådt formandsposten straks klart og utvetydigt tager afstand fra den holdning og fyrer arbejdsmarkedsordføreren af samme grund?!

Hvorvidt Lykketofts garantier ville være mere solide end Nyrups, skal være usagt, men at foregøgle fagligt og sociale aktive, at retningen fortsat er at satse på at presse partier, der ser en ære i at forsvare Danmarks medlemskab af EU for hver en pris, Danmarks inddragelse i krig mod andre nationer og egne fattige – det må stå for egen regning.

-gri

Netavisen
Kommunistisk Politik
 på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Arbejdsmarkedet står ikke til rådighed for de ledige

Pressemeddelelse fra Aktivitetsudvalget APFEL

Altid lyder det officielt, at det skal være mere attraktivt at arbejde, og det vil beskæftigelsesministeren bidrage til, at det bliver.

Partnerskabsaftaler mellem en kommune og en virksomhed kan være et nyttigt redskab til at nå fælles mål, er det seneste påfund.

Men virkeligheden er jo, at der ikke kommer en eneste arbejdsplads mere ud af hans bestræbelser end at forringe forholdene for dem, der er ledige. Vi får heller ikke flere job, og slet ikke fuldtidsjob til overenskomstmæssige lønninger, så længe de ledige udbydes til aktiveringsarbejde med løntilskud, eller ved at en regering skærper rådighedsreglerne og kontrollen med de ledige.

Regeringen og Hjort Frederiksen har, siden han blev minister, lovet at begrænse ledigheden, men konsekvensen af deres politik er, at antallet af både midlertidige og permanente arbejdsløse er vokset, og flere ledige er via absurd AF-aktivering, private aktørvirksomheder og jobbankordninger kommet ud i den anden ende og blive tvunget til at tage arbejde til den halve løn til stor fordel for arbejdsgiverne.

Lønmodtagerne og fagbevægelsen må derfor forlange, at regeringen tager politiske initiativer, der sikrer en øget beskæftigelse og angriber ledigheden frem for de ledige.

Løgn og bragesnak

En regeringstanke var og er, at hvis man beskærer de arbejdsløses muligheder for at modtage dagpenge, så kommer de nok i arbejde igen som fuldtidsansatte. Løgn og bragesnak. F.eks. er der ikke kommet flere fuldtidsstillinger på arbejdspladserne, fordi man fjernede muligheden for at modtage supplerende dagpenge. Tværtimod medførte begrænsningerne, at de lediges muligheder for at få fodfæste på arbejdsmarkedet som fuldtidsansat blev mindre.

For arbejdsgiverne er ledighed en nødvendighed.

Hvis der var mulighed for fuldtidsarbejde til alle, hvorfor skulle f.eks. deltidsloven så gennemføres i 2003? Var formålet mon ikke, at arbejdsgiverne skulle kunne få mulighed for lettere at tvinge de fastansatte på midlertidig deltid i dårligere tider?

Var virkeligheden med bl.a. deltidsloven ikke, at regeringen åbnede døren op for flere tilskuds- og deltidsjob og forhindrede fagforeningerne og tillidsrepræsentanterne ude på arbejdspladserne i at tage hånd om situationen gennem allerede eksisterende aftaler i overenskomsterne?

Aktivitetsudvalget APFEL
HK/medie&kommunikation,
København
Mogens Weile

Venstre Løj – igen

Mens forskellige borgerlige undervisningsministre har postuleret, at danske skolebørn er ringere til at regne end deres sammenlignelige i udlandet, så har Venstres finanspolitiske ordfører netop måttet erkende, at der er forskel på 14.000 og 6.000.

For et år siden erklærede Venstre, at der var kommet 14.000 flere job i den offentlige sektor, hvilket de faktisk brystede sig over, selvom Venstres politik går ud på at slanke den offentlige sektor.

Det viste sig imidlertid at være en løgn. Den offentlige sektor var kun udvidet med 6.000 arbejdspladser, har finansordføreren erkendt, hvilket han absolut ikke er spor stolt af.

Disponibel indkomst

I 1995 havde den rigeste tiendedel af befolkningen 3,8 gange så høj en disponibel indkomst som den fattigste del af befolkningen. I løbet af otte år er denne faktor steget til 4,9!

Det er vel at mærke efter skat med meget mere. Det er vel at mærke – og endnu vigtigere – uden at medregne værdistigninger på fast ejendom, malerier eller persiske tæpper, for ikke at nævne aktier, obligationer ...

Kammerateri blandt erhvervsledere

Industrialiseringsfonden for Udviklingslandene (IFU) og Investeringsfonden for Østlandene (IØ) har bevilget tre kvart milliard kroner til to tredjedele af bestyrelsesmedlemmernes virksomheder.

Det er da også en slags *kammerateri*.

Fondene har gennem 2005 haft en forunderlig evne til at tiltrække sig opmærksomhed. Senest blev det afsløret, at de kunstigt har pustet antallet af job skabt i udlandet op med 30.000. Fondene ernærer sig med skattemidler, hvilke de bruger til blandt andet at støtte danske firmaer i deres bestræbelser for at udflage arbejdspladser.

Big Brother hedder EU

Med terrorbekæmpelse som undskyldning vil et forslag fra EU-kommissionen indføre overvågning af alle private organisationer, som får penge fra staten, som slipper billigere i skat, eller som vil samle penge ind. Samtidig skal al nettrafik og telefoni overvåges.

I en tale til EU-parlamentet 7. september sagde den britiske indenrigsminister Charles Clarke, at den 50 år gamle europæiske menneskeretskonvention må tages op til revision.

- *Staterne i den europæiske union må godtage fjernelsen af enkelte borgerrettigheder, hvis indbyggerne skal værnes mod organiseret kriminalitet og terrorisme*, sagde Clarke.

Det følger EU-kommissionen op på. Den er på vej med et sæt skarpe anbefalinger til EU-landene om, hvordan de bør overvåge og registrere de civile foreninger og ngo'ers aktiviteter i langt højere grad end i dag – angiveligt for at undgå, at organisationerne misbruges til terrorvirksomhed. Samtidig vil kommissionen have fuld kontrol med al brug af internettet og al, også privat, telefoni.

Overvågning af foreninger

I et længe forberedt, men ikke tidligere offentliggjort dokument opstiller Kommissionen en række anbefalinger til myndighederne i de enkelte EU-medlemslande. Blandt andet lægger Kommissionen op til, at kun foreninger, der lader sig registrere i en national database og lever op til en række retningslinjer i en ny "Code of Conduct", fremover skal have lov til at indsamle penge offentligt og have mulighed for statstilskud og skattefordele.

Ifølge EU-forslaget, som vil komme til at omfatte praktisk talt alle organisationer fra hjælpeorganisationer og fagforeninger til lokale sportsklubber, skal foreningerne:

- * gemme alt lige fra budgetter til mødereferater i mindst fem år
- * fortælle hvor de samler penge ind, og hvor de bliver brugt
- * registreres i ny database (både organisationen og alle dens medlemmer)

Foreningerne skal altså oplyse navnene på alle dets medlemmer og deres ansvar og placering i organisationen til myndighederne. Ligeledes skal foreningerne oplyse, i hvilke geografiske områder de har indsamlet penge, og beskrive, hvor pengene bruges. Desuden skal de nationale myndigheder ved mistanke om misbrug af en forening uden yderligere varsel eller kendelse have mulighed for at ransage de enkelte foreninger.

EU-kommissionsmedlemmerne Franco Frattini og Viviane Reding har samtidig udarbejdet et forslag, som går ud på at alle oplysninger om trafik på internettet skal gemmes et halvt år og al telefoni-information et år. Den detaljerede udformning af forslaget er under udarbejdelse. I september skal man finde ud hvor mange data, som faktisk skal lagres, og i oktober skal et omarbejdet forslag være klart. Europarådet stemmer om det nye forslag 21. september. Medlemsstaterne skal svare før midten af oktober.

Kraftig advarsel

Folkebevægelsen mod EU advarer kraftigt imod planerne om for-

eningsovervågning:

- En overvågning af denne art vil kvæle foreningslivet i papirarbejde og udgøre en utidig mistænkeliggørelse og indblanding. Forslaget vil betyde et alvorligt indhug i foreningsfriheden og retten til at organisere sig. Det cementerer EU's glidebane, som tillader en stadigt mere totalitær elite at definere, hvad der er skadelige og gode interesser. Det forhindrer på ingen måde de grupper, der vitterligt vil terror og udemokratiske metoder, siger Ole Krarup og tilføjer:

- Folkebevægelsen mod EU opfordrer kraftigt de danske politikere til at bruge den højt besungne vetoret i EU og afvise EU-Kommissionens forslag, når det skal behandles på topmødet i december.

Folkebevægelsens forretningsudvalg opfordrer alle foreninger i Danmark til at deltage i en retssag, i tilfælde af at EU's direktivforslag om foreninger vedtages. En vedtagelse af direktivforslaget vil være på kant med Grundlovens paragraf 78, der beskytter foreningsfriheden.

Folkebevægelsen mod EU vil i aller-nærmeste fremtid rette henvendelse til en række foreninger herom.

Krænker retten til ytrings- og forsamlingsfrihed

Advokat og lektor ved Københavns Universitet Tyge Trier, der er specialist i international menneskeret, siger:

- Med de anbefalinger, som nu foreligger, åbner EU en ladeport for dem, der vil snage i foreningernes arbejde og ikke vil de civile foreninger det godt. Anbefalingerne risikerer derfor både at være på kant med Menneskeretskonventionen og EU's eget charter om grundlæggende rettigheder.

Tyge Trier fortsætter:

- Jeg formoder, at alle EU-landene allerede i dag har en lovgivning, der sikrer, at hvis der er en mistanke om, at en organisation støtter terrorister, så kan man via den nationale lovgivning efterforske sagen. I EU-kredsen hylder vi de vigtige principper om frihedsrettigheder og uafhængige domstole til at afgøre sager. Så reelt åbner man kun en

bane for dem, som ikke ønsker de private organisationers arbejde.

Den demokratiske politistat

Denne udvidelse af lovene til 'terrorbekæmpelse' vil altså ramme alt fra fagforeninger og pensionistforeninger til humanitære organisationer. Ældresagen, Red Barnet, FTF, lokale husmorforeninger og andre civile foreninger står højt på listen, som det er nødvendigt at føre skærpet tilsyn med. Måske de i al hemmelighed misbruges til terrorstøtte!

EU's forslag er endnu et skridt mod politistaten – 'den demokratiske politistat', som journalisten John Pilger kalder Tony Blairs England efter bomberne i London den 7. juli.

I en artikel med titlen '*Den demokratiske politistat dukker frem*' skriver han:

"(Blairs) spirende politistat vil, håber han, få de totalitære magtbeføjelser, som han har længtes efter siden 2001, da han suspenderede habeas corpus og introducerede ubegrænset husarrest uden retsforfølgelse.

The Law Lords, Storbritanniens højeste domstol, har forsøgt at stoppe dette. Sidste december sagde Lord Hoffmann, at Blairs angreb på menneskerettigheder var en større trussel imod frihed end terrorisme...

Hvis man skulle føle sig fristet til at afvise alt dette som indforstået eller simpelthen vanvittigt, så tag en tur til et hvilket som helst muslimsk lokalsamfund i Storbritannien, især i nordvest, og registrer tilstanden af belejring og frygt."

Pilger vender sig skarpt mod denne udvikling, som hele EU også gennemløber, selvom det ikke mindst er Blairs regering, der skubber på for at få gennemført noget tilsvarende som den britiske skærpede terrorlovgivning i alle de øvrige EU-lande.

Pilger opfordrer til at se på tingene politisk og drage politiske konsekvenser for at undgå den snigende politistat:

"Terrorisme er den logiske konsekvens af den amerikanske og britiske 'udenrigspolitik', hvis uendeligt meget større terrorisme vi af tvingende grunde er nødt til at gøre os klart og debattere."

Det sidste minut

Den står 1-0 til Danmark over Tyrkiet, mens jeg flyver over Istanbul i omkring 10 kilometers højde. Uvejret brager under os, så mit fodboldhjerne banker i solidaritet og medfølelse for de 11 danske spillere, der så uventet har bragt Danmark tæt på en play-off-kamp til VM i *bold*.

For to timer siden checkede min kæreste Lillian og jeg ind i Antalya lufthavn. Hvorvidt det skyldtes fordomme, skal jeg ikke kunne sige, men jeg havde faktisk en hel del mere respekt for de tyrkiske sikkerhedsvagter i lufthavnen, end jeg havde haft for de danske i Kastrup.

Det er i grunden sjovt nok, fordi kort før afrejsen havde jeg noteret mig, at der var en dansker, der var blevet tilbageholdt på grund af terrorismistanke. Hans forseelse bestod i, at han havde svaret forkert, da hans håndbagage gled gennem detektoren, der afslører terrorgenstande, på skærmen tilsyneladende afdækkede noget ubestemt. Vagtpersonalet spurgte ham om, hvad bagagen indeholdt, hvortil han ferieglad med sin stolte danske ironi svarede: - *En bombe*.

Det skulle han aldrig have gjort! Vagtpersonalet var øjeblikkeligt klar over, at de havde pågrebet en terrorist, der i panik havde tilstået, at han havde skjult en bombe i sin håndbagage. Han blev tilbageholdt i næsten 24 timer – ferien kunne han kigge i vejviseren efter.

Så når det danske vagtpersonale ikke forstår ironi, så skulle jeg ikke forsøge mig med morsomheder i Tyrkiet. Det var i sig selv en provokation, at jeg var iklædt et bæltespænde fra den røde sovjetiske flåde: En femtakket stjerne med hammer og sejl. Min stolthed og nysgerrighed forbød mig at tage bæltet af, da jeg skulle passere sikkerhedschecket. Desuden ville det jo se dumt ud, hvis jeg skulle vade gennem detektoren med bukserne nede om anklerne. Jeg var i øvrigt fortrøstningsfuld ved tanken om, at detektoren ville give udslag, men ak – den gav ingen udslag fra sig: Alar-

mer og blinkende lygter udeblev! Den røde hær er tilsyneladende ikke længere nogen trussel.

Det var med lidt blandede følelser, at jeg fortsatte ind i den toldfri zone. På den ene side havde min provokation ikke forårsaget arrestation med efterfølgende tortur og nedskydning "under flugtforsøg", men på den anden side var det underligt at slippe gennem kontrollen med så mange metalgenstande på sig. Lillian havde jo i forvejen advaret mig mod at tage så meget som en neglefil med i flyet.

- *Det er ikke tilladt, og du skal huske på, at det kun er to måneder siden, at London blev ramt af terror, påpegede hun.*

Jeg overvejede, hvordan jeg kunne omforme mine metalgenstande i en smeltedigel til spidse genstande ved hjælp af den ene lighter, jeg også havde ret til at bringe om bord i airbus'en.

Jeg var dårligt nået frem til den konklusion, at det ikke kunne lade sig gøre, da servitricen, som i en air-bus kaldes for stewardessen, frembragte en plastiktallerken med plastikpålæg og plastikrugbrød.

Det eneste, der ikke var af plastik, var bestikket: Det var sgu af jern. Her lå der en 8-9 centimeters lang kniv og en tilsvarende lang gaffel lige foran flere hundrede passagerer.

Nu forstod jeg med ét, at sikkerhedschecket i lufthavnen gik så glat.

Da jeg havde skilt plastikmaden fra emballagen og spist, hvad der beregnet som føde, beholdt jeg kniven som en lille souvenir. Kaptajnen meddelte nu, at stillingen mellem Tyrkiet og Danmark var 2-1 til Tyrkiet kort før afslutning. Samtidigt fik jeg for første gang i mit liv mulighed for at komme ud i cockpittet, hvilket jeg tog imod. Her viste jeg kaptajnen mordvåbenet, hvortil jeg spurgte om logikken i sikkerhedsforholdene.

Han blev aldeles paf, men heldigvis for os alle, så udlignede Danmark i det sidste minut.

Reno

*A song
by David Rovics
September 2005*

Superdome, New Orleans

Everybody knew that it could happen
The likelihood was clear
The future was coming
And now it's here
They had to fix the levees
Because otherwise they'd break
On one side was the city
Above it was the lake
It was in the daily papers
In bold letters was the writ
What would happen
When the Big One hit
But every year they cut the funding
Just a little more
So they could give it to the Army
To fight their oil war

In National Geographic
And the Times-Picayune
They forecast the apocalypse
Said it was coming soon
Preparations must be made, they said
Now is the time
It was years ago they shouted
Inaction was a crime
They said the dikes must be improved
And the wetlands must be saved
But Washington decided
Instead they should be paved
Because malls were more important
Than peoples' lives
So put some gold dust in your eyes
And hope no storm arrives

New Orleans, New Orleans, New Orleans

Years and years of warning
No evacuation plan
It was just if the waters rose

Just get out if you can
There were no buses
No one chartered any trains
There was no plan to rescue
All of those who would remain
All the people with no money
All the people with no wheels
All of those who didn't hotwire
One that they could steal
Thousands and thousands of people
Abandoned by the state
Abandoned by their country
Just left to meet their fate

New Orleans, New Orleans, New Orleans

And the people died
And then they died some more
They drowned inside their attics
An army of the poor
An army of the destitute
Who couldn't get away
And the world will remember
These sad and awful days
When people shouted from their houses
Dying on their roofs
When people came to find them
They were turned back by the troops
They died there with no water
They died there in the heat
They were shot down by the soldiers
For trying to find some food to eat

New Orleans, New Orleans, New Orleans

And now the city is in ruins
A massive toxic sea
Scattered through the nation
Half a million refugees
Here we are
In the richest country on the earth
Where the color of your skin
Determines what your life is worth
Where oil is the king
Where global warming is ignored
Where the very end of life
Is the place we're heading toward
Where it's more than just a metaphor
The flooding of the dike
And if we don't stop this madness
The whole planet will be like

New Orleans, New Orleans, New Orleans

New Orleans

September 2005

Ung mand i New Orleans, offer for orkanen:
'Alle disse forrædere i vores regering bør virkelig bringes for retten! Når sorte tager mad fra en forretning for at kunne leve, kalder de det 'plyndring'. Når hvide gør det, kalder de det 'overlevelse'. Jeg hørte, at militæret ikke kunne hjælpe, fordi de er i Irak for at skyde mennesker. Nu lærer jeg, at de er her for at skyde os ...'

Dette billede fortæller det hele:
En soldat - måske netop hjemkommet fra Irak-krigen - arresterer en ung sort mand, som har overlevet orkanen Katrina og den efterfølgende oversvømmelse i New Orleans.

Den fattige befolkning blev overladt til sig selv, og fik ingen hjælp til evakuering eller til at overleve. Så blev de kaldt kriminelle.

Sangeren David Rovics og komponisten Thomas Koppel har skrevet hver deres digt om New Orleans - september 2005.

KP gør en undtagelse, og bringer digtene på engelsk.

*By Thomas Koppel
The Savage Rose
New York Sep 7 2005*

I'M A STRANGE FRUIT
NAILS THROUGH MY HANDS
MY FEET
STRANGE FRUIT HANGING

MY BABY DIES
MY CHILDREN DIE

I HEAR SHRILL VOICES
"WATCH YOUR BACKS HE'S
DANGEROUS!
"THINKS OF NOTHING BUT
RAPING!"

THE CLANSMEN ARE BACK
FOR ANOTHER "PICNIC"

AMERICA
STRANGE FRUIT HANGING
THE WHOLE WORLD HANGING
FOR THE CROWS TO PLUCK

WHAT MORE SCREAMING LIES
ARE WAITING?
WHAT MORE TERROR IS BRE-
WING
IN SICK BRAINS?
WHO WILL THEY BLAME THE
NEXT TIME?
YOU?

*
LISTEN,
SOMEWHERE

SOMEWHERE BEHIND
THE CONSTANTLY RATTLING
SATELLITES

SOMEWHERE
FAR AWAY
DEEP IN YOUR OWN HEART
A FORBIDDEN VOICE:
FREEDOM IS CALLING

IT'S MY BABY'S VOICE
COMES TO ME HIGH FROM
THE SKIES

MY BABY'S VOICE
SO BEAUTIFUL I CAN'T SPEAK
TEARS FILL MY EYES

*
WHEN THE DAWN BREAKS
NEW ORLEANS WILL BE BACK
DRESSED IN GOLD
MY BABY WILL BE BACK
SMILING
ALL THE CHILDREN WILL BE
BACK!

AND SHINING IN THE MOR-
NING SUN,
FINALLY:
JUSTICE!

Katrina og kapitalismens barbari

Det var ikke orkanen Katrina, nedgraderet til en skala 4-orkan, som dræbte tusinder af (især) fattige amerikanere, ødelagde en historisk by og gjorde hundredtusinder hjemløse.

De store tabstal kunne være undgået. Digebruddet og oversvømmelsen af New Orleans kunne have været undgået. Den store ødelæggelse er et resultat af nyliberalistisk privatiseringspolitik, manglende civilt beredskab og den amerikanske regerings vane med at sætte profitten og militæret og ikke menneskene i centrum. Orkanen Katrina og dens manglende håndtering fra de amerikanske myndigheders side var et lærestykke i barbarisk kapitalisme for en hel verden.

Bush-regeringens fraser om 'frihed, demokrati, menneskerettigheder' blev sat på prøve i USA selv – ikke af ondskabsfulde terrorister. Bush kunne ikke erklære krig mod den Gud, han tror på. Men han kunne som efter 11. september efter mange dages passivitet ikke finde på andet end at sætte militæret ind.

Det gjorde han så. Tropper fra Irak kom til New Orleans, der blev sat under veritabel militær nødret. Nu blev der beordret 'Shoot to kill' – og det var ikke i det irakiske Falluja, det var i New Orleans, USA.

Før massakren i Fallujah sidste år gav det amerikanske militær en slags frit lejde til indbyggerne om at forlade byen i løbet af et døgn. Siden har det hævdet, at der kun var 'oprørere' tilbage, som man skød for at dræbe. Men titusinder af gamle, syge og svage blev selvfølgelig tilbage i Falluja, fordi de ikke kunne flytte. De blev til levende mål.

Listen over Bush-regeringens barbari i forhold til det, der ikke behøvede at blive en større katastrofe, er endeløs. Den spænder fra den generelle ideologiske og politiske fornægtelse af truslen fra den globale opvarmning over prioritering af midler til krigen mod terror i stedet for beskyttelse af borgerne til at overlade New Orleans' fattige sorte til at klare sig selv, da de havde brug for omfattende nødhjælp.

For en undrende verdensoffentlighed, der så supermagten USA's magtesløshed og Bush-regeringens evneløshed og ligegyldighed over for sine egne borgere udstillet, rejste katastrofeberetningerne masser af spørgsmål. Desværre er svarene simple og brutale.

Hvorfor troede man, at det lavtliggende New Orleans ikke var i fare på grund af den globale opvarmnings hyppigere orkaner? Fordi den globale opvarmning ikke eksisterer, ifølge Bush, som afviser at underskrive internationale konventioner til reduktion af CO2-udledningen.

Hvorfor havde man ikke forstærket digerne? På trods af talrige anbefalinger fra specialister og lokalpolitikere reducerede man investeringer og vedligeholdelse – man privatiserede og investerede i terrorkrig og Homeland Security, forstået som terrorkrig.

Hvorfor var der ingen beredskabs- og evakueringsplan? Fordi nød er privatiseret, og der investeres i sikkerhed mod terror.

Hvorfor blev de fattige sorte ikke bragt ud af byen? Fordi man ikke prioriterede de fattige sorte og undlod at sende chauffører og busser?

Hvordan blev ofrene pludselig til en flok kriminelle? Fordi Bush-regeringen kontrollerer de amerikanske (og til en vis grad de internationale) medier.

Hvorfor afvist internationale tilbud om nødhjælp, f.eks. fra Cuba, som har stor erfaring i at mindske konsekvenserne af orkaner og tropiske uvejr? Ja, gæt engang ...

Der er kun uhyggelige svar!

3 amerikanere med vidt forskellige politiske ståsteder kommenterer i det følgende hvad 'Katrina' viste om USA.

Professor James Petras, en af venstrefløjens grand old men, behandler mediernes magiske magt

Introduktion

Kortvarigt, men på dramatisk vis, sønderbrød de politiske fiaskoer, som forvandlede New Orleans og mange andre store og mindre byer ved Golfen til en menneskelig katastrofe, konformitetens bånd mellem massemedierne og regeringen. Kritiske journalister beskrev, hvordan regeringens Homeland Security spillede fallit med at evakuere sårbare fattige mennesker, og mangelen på basale fødevarer og vand til ofrene. Medierne stillede Bush op som kontrast, mens han holdt parties med republikanske medforbrydere i Californien, vicepræsident Cheney på golfbanen, udenrigsminister Rice på shopping i Manhattan og chefen for Homeland Security Chertoff, som påstod, at katastrofehjælpen var i fineste stand. Imens vistes nødskrigene og elendigheden blandt titusinder af fattigdomsramte og sultne afroamerikanere og fattige hvide, som med nød og næppe overlevede i en mørk og beskidt kongreshal og sportsarena.

På katastrofens fjerde dag blev de lidenskabelige kritiske stemmer erstattet med den officielle medfølelses afmålte stemmer. Der blev rig lejlighed til at tage fotos af Bush, nationalgarden kom, og regeringen reagerede. 'Nyhederne' handlede om de heroiske hjælpearbejdere med fotogene hvide vagter og sygeplejersker, som pussensede sorte spædbørn og kom med hjælp til 'flygtninge' og gjorde en ende på den voksende lovløshed, vold og 'plyndring' blandt de overlevende. Interviewer med militære topfolk fokuserede på trusler mod soldaterne fra voldelige elementer blandt 'flygtningene'. Grafiske billeder af pansrede troppetransportbiler og svært bevæbnede specialstyrker mod en

Militariseringen af New Orleans

Fra ofre til vandaler

Af James Petras

baggrund af vrede og trøstesløse mennesker genkaldte krigspropagandaen fra Irak. Hvad der var en øvelse i humanitær hjælp, blev forvandlet til en modoperation mod oprørere. Dag seks forvandlede massemediernes regeringens politiske fallit, når det gjaldt at beskytte borgerne, til en vellykket militær besættelse.

Militariseringen af New Orleans

Intet udtrykker mediernes 'reviderede linje' klarere end den fremtrædende plads til regeringens ordre om 'at skyde for at dræbe folk, som plyndrer'. Ikke et suk i protest, ikke én kritisk stemme. Medierne forvandlede den ødelagte by til en krigszone: New Orleans blev til Fallujah. Medierne opstøvede ethvert rygte, løs snak og ubekræftede tredje-håndsrapporter om voldtægt af børn og mord for at give den 'ny realitet' en passende 'kontekst' – nemlig militariseringen af en raseret amerikansk storby.

Medierne er godt forberedt på dette scenario: Militærets medfølgende journalister fremviste soldater, som udleverede koncentrerede feltrationer (totalt ubrugelige for små børn og dehydrerede ældre), mens pryglene til sorte, som bar på købmandsvarer (sorte 'plyndrer' madvarer, hvide 'finder' mad), blev udeladt. Mere end hundredtusinde mennesker uden hjem, arbejde, opsparring, vand, fødevarer og hygiejne blev allerførst underkastet militær besættelse – for at beskytte bankerne, butikkerne og smykkeforretningerne fra 'udplyndrere'. Seksten tusinde soldater og specialtropper bakket op af pansrede mandskabsvogne og helikoptere har overtaget byen.

Der var ingen bekendtgørelser eller planer for den civile genopbygning – arbejde til dem, som ikke havde det, og planer om at genhuse de titusinder af familier, som mistede deres bolig. I stedet blev medierne ved med at spille på hvid paranoia: sorte voldtægtsmænd, som terroriserede boligkvarterer, nødindkvarteringer, overalt, hvor de kunne flage med et rygte ... Det er overras-

En gammel dame døde i en stol. Hundreder af hospitals- og plejehjemspatienter omkom fordi de ikke blev evakueret.

kende, at 'kannibalisme' ikke kom på listen over 'uhyrligheder' begået af de 'afrikaniserede' nødlidende. Der var knap nogen omtale af de 'udplyndrere', som modigt trodsede vandhvirvlerne og militærets snigskytter for at bringe flasker med vand til de gamle, tørre morgenmadsprodukter til børn og sardindåser til de sultne. Nioghalvfems procent af de fattige sorte var nødlidende, men medierne fokuserede på en procent kriminelle. 'Nul tolerance,' erklærede guvernør Blanco fra Louisiana for at pirre præsidenten og give specialstyrkernes automatiske geværer førstepladsen i 'hjælpearbejdet'. New Orleans' sorte borgmester, som var fanget mellem flertallet af sorte, som blev tvunget til at leve i affald, midt imellem de døde, der var gået i forrådnelse, og indholdet af de levendes kloaker, appellerede til verden udenfor.

Den daglige voldtægt af en storby, af en hel befolkning af de mest sårbare, går upåtalte hen. Medens medierne forfølger et vidne til et rygte om en voldtægt af en 14-årig flere dage tidligere, ignorerer de rapporterne om massedød, vand forurenede af fæces og talløse dehydrerede babyer. Statens massepropagandamaskine fokuserer på præsidenten, som underskriver en lov om

nødhjælp og lover lov & orden.

Kriminalisering af ofrene

Det var indlysende, at mange mennesker ville gå på jagt efter mad og vand, når regeringen lod titusinder af fattige, sultende og hjemløse sorte i stikken. Ved bevidst at forbinde de overlevende med 'udplyndrere' og 'voldtægtsmænd' banede statsembedsmanden vejen for den efterfølgende militarisering og faktiske militære nødretstilstand – det frugtbare terræn for dræbermarkerne. De første rapporter, som er sivet ud fra øjenvidner (der ikke kom med militæret), omtalte grupper af nationalgardister, som bankede de overlevende, som havde grebet til selvhjælp. Militærrapporter omtalte, at adskillige 'snigskytter' var blevet dræbt.

Der er ingen tvivl om, at regeringens første prioritet er at oversvømme byen med militær for at forhindre de overlevende i at organisere sig for retfærdighed og at kanalisere al kommunikation om byens situation ind gennem officielt godkendte kilder. Endnu mere betydningsfuldt er det, at militæret definerer selve *karakteren* af situationen som et kriminalitetsproblem og dens repressiv 'løsning' gennem et maksimum af kontrol og et minimum af hjælp.

Massemediernes magiske magt

På den menneskelige katastrofes syvende dag var massemediene præget af alle Bush-administrationens mere eller mindre fremtrædende talsmænd og deres ansigter, stemmer og medfølelse retorik. Ethvert større tv-selskab, alle hovedprogrammer præsenterede Bush, Rumsfeld, Rice, Chertoff og diverse generaler, som i gensidig beundring udtalte sig om de herkuliske hjælpebestrebelse, om de modige og generøse nationalgardister, nødhjælpsarbejdere osv.

Kommentatorerne og interviewererne fra massemediene kolliderede helhjertet på at afkriminalisere staten. De embedsmænd, som er skyldige i forbrydelser mod de fattige og nødlidende borgers menneskelighed, blev omskabt til humanitære frelsere. Ikke et eneste selv-kritisk ord fra embedsmændene – og intet antydning af mediehøvdningene. De få kritiske dissident-stemmer fra de første dage blev neddæmpet og forsvandt fra tv-skærmene. De amerikanske medier var de eneste i verden, hvor de skyldige embedsmænd blev pure rensede.

Massepropagandaen fra medier/stat gjorde sin virkning. Meningsmålinger viste, at der var flere (70 pct.), som var modstandere af præsidentens benzinpolitik og de højere priser, end af den grove politiske forsømmelighed, som førte til tusinder af deres fortrinnsvis sorte landsmænds død (66 pct.).

Ved at oppuste præsidentens forsinkede og utilstrækkelige hjælp og ved at mangedoble omfanget af kriminalitet blandt de nødlidende har massemediene polariseret katastrofen efter race mellem generøse, medfølelse, hvide, humanitært tænkende og utaknemmelige, fjendtlige sorte 'flygtninge' – et udtryk, som berøver ofrene deres amerikanske borgerskab og rettigheder.

Washingtons "Shoot to kill"-ordre anvendt mod folk, som snupede flasker med vand, og de reelle eller indbildte snigskytter samt negativ stemping af ofrene fra mediernes side øger offentlighedens mistillid til vidneudsagnene fra dehydrerede børn og svagelige bedstemødre. Kriminalisering, dæmonisering og militarisering er, hvad Washington er bedst til. At gentage officiel propaganda og bortcensurere modstridende interview er, hvad de amerikanske masseme-

dier er bedst til. Ikke et eneste af de store massemedier, ikke et eneste af de store tv-selskaber omtalte de stærkt kritiske rapporter fra de mest respekterede medier i udlandet. Rapporter fra Le Monde, Guardian, El Pais, Der Spiegel eller La Jornada blev aldrig nævnt.

Fotopropaganda og overskrifter med store typer er særligt effektive hos os, og det er hvad vores massemedier er bedst til. Fotografier af Bush, som krammer en nyvasket, fotogene 'overlevende', medens ligene, der flyder rundt med skidtet i vandet, udelades. Fotos af en allestedsnærværende Bush, der underskriver nødhjælpsloven syv dage efter begivenheden, dukkede op, men ikke nogen af Bush ved et republikansk fund raiser Party på orkanens første dag. Ingen fotos af vicepræsident Cheney på golfbanen på dag tre, mens kadværelse flød ned af Main Street i Biloxi, Mississippi. Ingen fotos af præsidenten og direktøren for Røde Kors, der fastlægger hendes salær på 640.000 dollars, medens 40.000 mennesker manglede rent vand i 'flygtningelejre'. Ingen fotos af udenrigsminister Rice ved en komedie på Broadway på dag fire, medens ligene af gamle sorte damer gik i forrådnelse ved siden af deres rasende og nødlidende slægtninge og naboer.

Konklusion

Massemediene foretog en abrupt kursændring og tilegnede sig og skabte regeringens billede af katastrofen. På syv dage forvandlede mediernes magi Bush-holdet fra inkompetente og uvidende ledere til beslutsomme og medfølelse tjenestemænd. Samtidig blev de desperate, de døende og de rasende transformeret til en uregerlig, kriminalitetsbefængt, utaknemmelig og kaotisk pøbel. Det politiske budskab var tydeligt: Undertrykkelse og militarisering var de allerførste betingelser for overlevelse og humanitær hjælp. Byen skulle sættes i reel militær undtagelsestilstand, før den kunne reddes. Det bragte mindelser om Vietnam og Fallujah. Når

alt kommer til alt, er undertrykkelse af opstande det, vi er bedst til.

Ifølge præsidenten, hans kabinetsmedlemmer og mediene 'er USA på højde med situationen'. Vi vil ikke glemme de titusinder og sårede, vi vil tilmed sænke flaget i et par dage – hvis altså kongressens Black Caucus rejser spørgsmålet. Som præsidenten vil sige: "Lad os komme videre. Vi har en krig i Irak, vi skal vinde."

I det andet Amerika lader ofrene, deres venner, deres brødre og søstre, sig ikke bedrage. Og helt sikkert har europæerne, afrikanerne, asiaterne og latinamerikanerne billeder ætset ind i den kollektive hukommelse: af rasende, desperate fattige i New Orleans med ansigter, der stirrer vredt på en lige gyldig regering.

Men vil det hvide Amerika huske, hvem som er de kriminelle, og hvem som er ofrene?

*Rebellion 8. september 2005
Oversat af KP*

International Ungdomslejr
mod fascisme og imperialism

Danmark
2006

28.juli - 6.august 2006

Forberedelserne for at få det spændende projekt op at stå er ved at komme i gode omdrejninger. Der vil hele tiden være brug for flere ideer og hænder, så aktiviteterne kan udvikle sig og gro.

Løbende info på
www.iul2006.net

Få tilsendt elektronisk Nyhedsbrev – tilmelding på e-mail:

iul2006@yahoo.dk

Endnu et af Irakkrigens forfærdelige tab

Hvordan New Orleans gik tabt

Af Paul Craig Roberts

Opfør byen New Orleans som endnu en udgiftspost i Bushs Irak-krig, siger den tidligere vicefinansminister i Reagan-regeringen Paul Craig Roberts.

Der var ikke nok helikoptere til at reparere de gennembrudte dæmninger og til at redde folk, der var spærret inde af de stigende vandmasser. Og der var heller ikke tilstrækkelig med nationalgardister fra Louisiana for hånden til at hjælpe med redningsarbejdet og til at patruljere imod plyndring.

Situationen er den samme i Mississippi.

Nationalgarden og helikoptere er beslaglagt til en meningsløs mission i Irak. Nationalgarden er i Irak, fordi fanatiske neokonservative i Bush-administrationen var fast besluttede på at invadere Mellemøsten, og fordi den inkompetente forsvarsminister Rumsfeld nægtede at lytte til generalerne, der fortalte ham, at der ikke var tilstrækkeligt med regulære tropper for hånden til at få opgaven løst.

Efter invasionen fandt den arrogante Rumsfeld ud af, at generalerne havde ret. Nationalgarden blev indkaldt for at udfylde hullerne.

Nu ser garden fastholdt i det irakiske morads på tv de familier, som de efterlod derhjemme, fanget af de stigende vandmasser, mens de spekulerer på, om de flydende lig i gaderne er familimedlemmer. Ingen ved, hvor deres fordrovne familier befinder sig, men som skyggebilleder af Fallujah ser de deres ødelagte hjem.

New Orleans' borgmester satte sin lid til helikoptere til nedkastning af sandsække i forsøg på at reparere dæmningerne. Imidlertid var der andre, der inddrog de få helikoptere til at redde folk fra tagene. De stigende vandmasser overvældede de enorme pumpestationer, og New Orleans forsvandt under dybt vand.

Hvilket forfærdeligt tab som følge af Irakkrigen – en af vore ældste og smuk-

keste byer, en berømt by, en historisk by.

Distraheret af denne svindleriske krig imod terrorisme har den amerikanske regering ikke forberedt sig på den situation, at Katrina resulterede i en katastrofe for New Orleans. Ingen forebyggende plan eksisterede. Først nu efter ulykken forsøger FEMA (Federal Emergency Management Administration) og hærens ingeniørkorps at samle materiel og udstyr til at redning af New Orleans fra Atlantis' skæbne.

For at gøre det endnu værre, så gør artikler i New Orleans Times-Picayune og offentlige erklæringer fra katastrofestyringens ledelse i New Orleans det klart, at Bush-administrationen nedskar finansieringen af ingeniørkorpsets projekter til forstærkning og forhøjelse af byens diger og omdirigerede pengene til Irakkrigen.

Walter Maestri, katastrofestyringsleder for Jefferson-området, fortalte New Orleans Times-Picayune (8. juni 2004):

“Det viser sig, at pengene er blevet flyttet til præsidentens budget for administration af indenrigssikkerhed og krigen i Irak, og jeg antager, at det er den pris, vi betaler. Ingen lokale er glade for, at digerne ikke kan blive færdiggjorte, og vi gør alt, hvad vi kan for skabe forståelse for, at dette er et sikkerhedsspørgsmål for os.”

Hvorfor kan den amerikanske regering ikke fokusere på Amerikas behov og holde sig fra andre lande? Hvorfor er amerikanske tropper i Irak i stedet for at beskytte vore egne grænser fra en masseinvasion af illegale indvandrere? Hvorfor sprænger amerikanske helikoptere irakiske hjem i luften i stedet for at redde amerikanske hjem i New Orleans?

Hvordan kan Bush-administrationen

være så inkompetent, at den udsætter amerikanere i hjemlandet for frygtelige farer ved at dræne de amerikanske ressourcer til fordel for meningsløse udenlandske eventyr? Hvad er det for en “homeland security”?

Alt, hvad Bush har opnået ved at invadere Irak, er at dræbe og såre tusinder af mennesker og samtidig ødelægge Amerikas ry. De eneste, der nyder godt af det, er olieselskaberne, der kapitaliserer på en god undskyldning for at piske prisen på benzin i vejret, og Osama bin Ladens rekrutteringsbestræbelser.

Det, vi har med at gøre, er en republikansk krig for olieselskabernes profitter, mens New Orleans synker til bunds i vandmasserne.

Oversat og lettere forkortet af Hans Pendrup

Hvem er Paul Craig Roberts?

Paul Craig Roberts er tidligere vicefinansminister i Reaganregeringen.

I *Who's Who in America* er han opført som en af de 1.000 mest indflydelsesrige politiske tænkere i verden. Han har i årenes løb udviklet sig til en skarp Bush-kritiker og kritiker af de neokonservative. Roberts siger, at han ikke har ændret sin politiske ideologi eller er sprunget af den republikansk-konservative vogn, men at han “*simpelthen ikke kan respektere en partiledelse, som ikke respekterer sandheden*”.

De to Amerika'er

Af Marjorie Cohn

Marjorie Cohn

Orkanen Katrina udløste en katastrofe i USA. Men katastrofen var menneskeskabt. Den kunne have været undgået. I stedet afslørede den USA's barbariske kapitalistiske system, som efterlader de mest udsatte til sig selv og 'skæbnen'.

Det lille Cuba klarer med langt færre ressourcer orkaner af større styrke. Det er historien om to Amerika'er. To lande – og et USA delt i to.

Sidste september hamrede en kategori 5-orkan løs på den lille ø Cuba med en vindstyrke på 240 km i timen. Mere end 1,5 mio. cubanere blev evakueret til højereliggende steder før stormen. Selvom 20.000 huse blev ødelagt af stormen, var der ingen, der døde.

Hvad er præsident Fidel Castros hemmelighed? Ifølge Dr. Nelson Valdes, en sociologiprofessor ved New Mexicos universitet og specialist i Latinamerika, "er hele civilforsvaret indlejret i lokal-samfundet fra begyndelsen. Folk ved på forhånd, hvor de skal tage hen."

"Cubas ledere går på tv og tager affære," siger Valdes. I modsætning til George W. Bushs reaktion på orkanen Katrina. Dagen efter, at Katrina ramte Golfkysten, spillede Bush golf. Han ventede tre dage med at optræde på tv og fem dage, før han besøgte katastrofeområdet. I en skarp redaktionel artikel tirsdag sagde New York Times, at "intet ved præsidentens holdning forleden dag – der virkede skødesløst til det hensynsløse – antydede, at han forstod dybden af den aktuelle krise". "Blot at proppes folk ind på et stadion er utænkeligt på

Cuba," siger Valdes. "Tilflugtsrum har alle sammen medicinsk uddannet personale fra lokalområdet. De har familielæger på Cuba, som evakuerer sammen med nabolaget, og som allerede f.eks. ved, hvem der har behov for insulin."

De evakuerede også dyr og dyrlæger, tv-apparater og køleskabe, "således at folk ikke er uvillige til at tage bort, fordi nogen kunne tænkes at stjæle deres ejendele," bemærker Valdes.

Efter orkanen Ivan omtalte FN's internationale sekretariat for katastrofereduktion (ISDR) Cuba som en model for orkanberedskab. ISDR's direktør Salvano Briceno sagde: "Den cubanske måde kunne let tilpasses til andre lande med lignende økonomiske vilkår og selv i lande med større ressourcer, som ikke er i stand til at beskytte deres befolkning så godt, som Cuba gør det."

USA var advaret

Vore føderale og lokale regeringer havde fået mere end rigelige advarsler om, at orkaner, der er stadig voksende i intensitet takket være global opvarmning, kunne ødelægge New Orleans. Alligevel satte Bush sig for, i stedet for at være opmærksom på disse advarsler, at svække FEMA (*Federal Emergency Management Agency*) og beskar de militære ingeniørkorps' budget til digebygning i New Orleans med 71,2 mio. dollars, en reduktion på 44 pct.

Bush sendte næsten halvdelen af nationalgarden og specielle højvands-Humvees (*militærkøretøjer*) til at udkæmpe en unødvendig krig i Irak. Walter Maestri, katastrofestyringschef for Jefferson-lokalområdet i New Orleans, bemærkede for et år siden: "Det viser sig, at pengene er blevet flyttet i præsidentens budget til at tage sig af indenrigssikkerhed og krigen i Irak."

En artikel i Editor and Publisher sagde, at hærens ingeniørkorps "på intet tidspunkt forsøgte at skjule den kendsgerning, at udgiftspresset fra krigen i Irak og fra indenrigssikkerhed – der kom samtidig med føderale skattesænkninger – var grunden til presset," der forårsagede et faldende tempo i arbejdet på oversvømmelseskontrol og

USA afviste cubansk lægehjælp

Over 1.500 cubanske læger var klar til at rejse til USA for at yde førstehjælp til ofrene for orkanen Katrina.

De 1.586 cubanske læger i 'Henry Reeve Medical Brigade', opkaldt efter amerikaneren, som gav sit liv under den første cubanske befrielseskrig mod spansk herredømme, blev hurtigt mobiliseret, efter orkanen ramte New Orleans og tre sydstaten den 29. august.

De var klar til at rejse umiddelbart til katastroferate Louisiana, Mississippi og Alabama for at bistå amerikanerne med medicinsk hjælp, med rygsække proppet med medicin og førstehjælpsudstyr.

Under et møde med lægerne udtalte præsident Fidel Castro, at Cubas geografiske nærhed til katastrofeområdet samt lægernes kompetence og erfaring gjorde, at tilbuddet ville være

Cubanske læger i Havanna parate til katastrofehjælp i New Orleans

passende.

Men USA ignorerede det. Der kom aldrig noget svar. Lægerne ventede forgæves.

Også tilbud om assistance fra Venezuela blev ignoreret.

I stedet anmodede den amerikanske regering efter mange dages tøven om, at NATO blev sat ind!

synkende diger.

“Denne storm var meget kraftigere end den beskyttelse, som vi var bemyndiget til at tilvejebringe,” sagde Alfred C. Naomi, en overordnet projektleder i korpsets New Orleans-distrikt.

Til forskel fra Cuba, hvor sikkerhedssystemet sikrer landet imod dødelige naturskabte katastrofer såvel som udenlandske invasioner, har Bush undladt at sikre vor befolkning.

“På et fundamentalt plan,” skrev Paul Krugman i New York Times, “er vore nuværende ledere ikke seriøse, når det gælder nogle af regeringens væsentlige funktioner. De synes om at føre krig, men de kan ikke lide at tilvejebringe sikkerhed, at redde dem, der er i nød, eller bruge penge på forebyggende indsats. Og de beder aldrig om at dele ansvaret.”

Det 'andet' Amerika

Under valgkampagnen i 2004 talte vicepræsident kandidat John Edwards om “de to Amerika’er”. Det forekommer ubegribeligt, hvordan folk kan skyde på redningsfolk. Alligevel overtog fattige, desperate og sultne folk i Watts deres nabolag, efter at gennembankningen af Rodney King var blevet sendt på tv over hele landet. Deres vrede, der havde ulmet under overfladen i så lang tid, brød ud. Det er det, der sker nu i New Orleans. Og vi, overvejende hvide folk med privilegier, får sjældent et glimt af dette andet Amerika.

“Jeg tror, at en masse af det har at gøre med race og klasse,” sagde pastor Calvin O. Butts III, der er præst ved den abyssinske baptistkirke i Harlem. “De berørte mennesker var overvejende fattige mennesker. Fattige, sorte mennesker.”

New Orleans’ borgmester Ray Nagin nåede bristepunktet tirsdag aften efter orkanen: “Vil man fortælle mig, at et sted, hvor man har måske tusinder af mennesker der er døde, og flere, der dør hver dag, at vi ikke kan finde en måde til at bemyndige de ressourcer, vi har behov for? Come on, man!”

Minister for indenrigssikkerhed Michael Chertoff havde tidligere den dag skrydet med, at kriseadministrationen FEMA og andre føderale organisationer havde udført et “fremragende job” under de foreliggende omstændig-

heder.

Men, sagde Nagin, “de fylder folk med øregas og bortforklaringer, mens folk dør. Få fingeren ud, og lad os gøre noget!”

Adspurgt om plyndring sagde borgmesteren, at bortset fra nogle få “kødhoveder” drejer det sig om desperate mennesker, der forsøger et finde mad og vand for at overleve.

Nagin kritiserede udbruddet af vold og forbrydelse mod stofafhængige, der var blevet afskåret fra deres narkoforsyninger og strejfede omkring i byen “for at tage det værste af nedturen”.

Cuba: Solidaritetsbudskab

Da orkanen ramte Cuba, blev der ikke indført spærretid; alligevel fandt ingen plyndring eller vold sted. Alle var i samme båd.

Fidel Castro, der har sammenlignet sin regerings forberedelser til orkanen Ivan med øens langvarige forberedelser til de Forenede Staters invasion, sagde: “Vi har forberedt os på dette i 45 år.”

Torsdagen efter, at Katrina ramte New Orleans, sendte Cubas nationalforsamling et solidaritetsbudskab til dens ofre. Det sagde, at den cubanske befolkning nøje har fulgt nyhederne om orkanens ødelæggelse i Louisiana, Mississippi og Alabama, og at nyhederne har udløst smerte og sorg. Budskabet noterer sig, at de hårdest ramte er afroamerikanere, arbejdere med latinamerikansk baggrund, de fattige, der stadig venter på at blive reddet og bragt til sikre steder, og som har gennemgået de største lidelser og er blevet hjemløse. Budskabet konkluderer med at sige, at hele verden må føle denne tragedie som sin egen.

Marjorie Cohn er professor ved Thomas Jefferson School of Law, administrerende vicepræsident for National Lawyers Guild og sidder i styringskomiteen i American Association of Jurists. Hun er redaktør af Truthout, hvor denne artikel blev offentliggjort.

Oversættelse: Hans Pendrup

Mindemarch i Chile 11. september 2005

På 32-års dagen for militærkuppet i Chile, demonstrerede tusinder af mennesker i mange byer til minde om den kæmpende venstrefløj. Kupmageren Pinochet og hans amerikanske bagmænd, er stadig ikke blevet stillet til regnskab. I USA lagde Katrina en dæmper på Bush's propaganda for “krigen mod terror”.

Bryggen: Kontrasternes mekka

Af Ulla Røder

Islands Brygge fejrer i disse uger sine første 100 år. Ulla Røder beretter her om nogle af aktiviteterne i Oktober Bogcafé & Galleri - og om en fantasitur i Brobys fodspor

Bryggens 100 års jubilæum blev markeret. Jeg tog ned i Oktober-bogcafeen for at høre Marianne Knorr synge Brecht – hyldest til fred og kærlighed. Ugen efter bidrog kunstmaler Jørgen Buch med farverige fortællinger om Bryggen. 'I Broby Johansens fodspor på Bryggen'. Turen måtte vi fantasere os til, men til gengæld udviklede det sig hurtigt til en festlig og morsom lokalhistorisk folkefortælling, godt hjulpet på vej af medlem fra Islands Brygge lokalråd Arne Bjørn Nielsen.

Typisk for Bryggen, altså dette med det folkelige. 100 års-jubilæet var i høj grad en folkelig gadefest med boder med det sidste århundredes folkekultur langs hele Egilsgade. Jørgen Buch fortalte om Broby Johansens vandring på Bryggen fra Christmas Møllers Plads til Nokken og havnen. Man begyndte at fylde arealet op i 1901. Den ældste bebyggelse er Ballonparken omkring år 1900. Navnet kom fra nogle tidlige flyeksperimenter – ballonhangarer. Senere kom der studenterboliger i Ballonparken. De første 200 lejligheder blev opført ved havnen. Flotte bygninger med tårne og andre herligheder, men de første år måtte man udleje disse gratis, for ingen lejere meldte sig. Senere efter den spanske syge (1918) skiftede folk deres lejlighed ud hver sjette måned og flyttede fra den ene gratis lejlighed til den anden.

Boliger til 'bedre folk' – Vi er os selv

Bryggens 'lejekaserner' blev bygget til 'bedre folk', påstås det – ved gendudlejning skulle det være til en offentlig ansat funktionær. I 1930 boede 14.000 mennesker på Bryggen mod i dag ca. 6.000. Bryggens virkelighed var, at

Sangerinden Marianne Knorr og maleren Jørgen Buch ved åbningen af fotograf Hanna Grenås udstilling 'Sommer på Bryggen' i Oktober Bogbutik

mange af Bryggens lejligheder var små toværelses lejligheder, der husede to familier ofte med 5-6 børn, der måtte dele køkken. 'Det lille Marokko' var et passende øgenavn – sådan forestillede man sig, at man boede i Marokko.

Skolegangen forgik uden for selve Bryggen, og biblioteket var i en stuelejlighed.

Nu knejser ydmygt græsstrå på Islands Brygge-skolens tag – et åndehul; en frise for elevernes inspiration og kreativitet; en stille protest mod den forstenede by. Biblioteket er flyttet til større forhold i Njalsgade. Jørgen beskrev hans unge år, hvor han opkrævede ikke-afleverede biblioteks-bøger og bøder hos kunderne. Han skulle nok sikre sig at få opkrævet bøderne, da hans løn bestod i 5 kr. pr. bog, han fik retur til biblioteket. Han havde fået pålæg om ikke at slås med kunderne for at sikre sig sin hyre, men indimellem var det nok svært helt at efterleve disse formaninger. Jørgen kunne også berette om hestemælkevoenen, der væltede i Njalsgade – de sidste mælkevoene kørte helt op til begyndelsen af tresserne.

Røverhistorierne fra Jørgens tid som post på Bryggen, dengang man havde

seks daglige udbringninger dagligt, vakte en del latter: Postkort med udenlandske frimærker blev frasorteret og bragt ud en anden dag (man kunne jo altid klandre den udenlandske postservice); eller postbuddenes bunker af adresseløse forsendelser hjemme under gulvtæpperne, når buddet nu gerne ville have fyraften og ikke havde nået dagens omdeling. Dengang måtte Jørgen cykle helt fra Oliebladsgade med post.

Bryggen har stadig ikke noget selvstændigt postnummer, men uofficielt er det vist blevet til 2301. På Bryggen er man ikke på Amager. Bryggen er heller ikke København S. Bryggefolket har altid holdt fast på, at "vi er os selv".

Stål og glas

Bryggen er Bryggen! Men Byggen er og vil blive ved med at være kontrasternes mekka. Vi fik en lang fortælling om, hvordan man afgrænser byggens areal. Det kommer helt an på, om man er kommunalt ansat eller bryggeboer, hvor skellene bliver sat. Hanna Grenås billeder fra Bryggen i dag, som er udstillet i Bogcafeen, viser tydeligt de store kontraster mellem de gamle bygninger og de nye glaspaladser, som uden hensyn til områdets øvrige karakter nu ligger

klemte sammen. Hver en dyrebar kvadratmeter skal udnyttes optimalt. ”I dag skal alting være stål og glas.” *”Ikke mig, jeg er bager”* (citat af Storm P).

Det nye vejnet er strømlinede veje og rundkørsler for hurtige biler. Alt i alt en udstråling af det moderne samfunds ræs og prestige. Den tid er svunden, hvor Olsen Banden tog over broen til Amager og kunne sige: *”Amager, det er ligesom at komme på landet, fred og idyl”*.

Det 21. århundredes bryggeboer bliver nu de ’bedre folk’. Mange af lejlighederne er sammenlagt til større ’familievenlige’ lejligheder. Også kvarterets gamle facader får et løft, men mon alle de, der ikke kan betale prisen for disse nye ’tidssvarende’ lejligheder, også får et løft? Arbejderne byggede dette område op. Om der også bliver boliger til dem overhovedet i fremtidens byer – tjaja, hvor dum har man lov at være? Med den udstødsespolitikk, vores folkevalgte lægger for dagen med sociale nedskæringer, så bliver det ikke for folk på dagpenge eller overførselsindkomster, disse fine nye kvarterer bliver restaureret. Hvilke lejekaserner de vil ende med at blive stuvet sammen i, må historien vise – hvis der overhovedet bliver husly. Bryggens oprindelige mål om at bygge til ’bedre folk’ tog det 100 år at realisere.

Mærsk, Militær, Multinationale

Islands Brygge er jo en del af Sydhavnen. Derfor fortsættes næste uge med historien om havnens folk dengang. Københavns havn – en kæmpe arbejdsplads, der helt i tråd med tidens militære trend netop nu bliver invaderet af NATO’s krigsskibe, som meget symbolsk ligger sammen med luksuslinerne med udsigt til de multinationales nye supermoderne glaserede havnefront med Mærsk Opera i centrum. Under anden verdenskrig saboterede man Langebro og lukkede besættelsesmagtens skibe inde i Sydhavnen.

Hvordan saboterer man kapitalisterne i deres besættelse af vores fælles jord og boliger?

Denne diskussion vil garanteret fortsætte, så længe jorden består af ’to slags folk’.

Markedsdag i Egilsgade

3. september var der markedsdag i anledning af Bryggens 100-års jubilæum. Egilsgade blev omdannet til bilfri handelsgade. Oktober Bogbutik holdt bl.a. hollandsk udsalg.

Dyrene ind i byen

Grønt på gaden

Mindeord Villy Fuglsang

Fra bisættelsen i Aalborg

Flere hundrede deltog i bisættelsen af Spanienskæmperen og modstandsmanden Villy Fuglsang i Ålborg lørdag den 10. september. Villy Fuglsang blev 96 år. En klassekampens veteran – aktiv til det sidste. Han blev fortjent hyldet ved fejringen af 60-året for befrielsen på Rådhuspladsen i København den 4. maj i år.

Som søn af en fodermester, selv foderelev og fodermester blev Villy Fuglsangs aldrig slukkede sociale indignation vakt af classeskellene på landet. I slutningen af 20'erne gik han ind i DKP, var på partiskole i Moskva i 30'erne. Han deltog som frivillig i den spanske borgerkrig, var derefter arbejdsmand og blev medlem af DKP's Centralkomite fra 1939. Fra 1941-1945 var han arresteret under den tyske besættelse og blev som mange andre

kommunister deporteret til Stutthof.

Efter krigen var han folketingsmand i tre perioder, i 18 år sammenlagt. Han var formand for DKP's nordjyske distrikt 1960-80. Han følte sig hele sit liv tæt forbundet med ungdommens indtryk af det kæmpende socialistiske Sovjetunionen. Desværre tilsluttede han og DKP sig de skiftende linjer derfra – også den revisionistiske linje fra SUKP efter Stalins død.

Han udgav to erindringsbøger, 'Pasaremos' om den spanske borgerkrig og 'Som jeg husker det' – begge om hans ungdoms kampe, begge værdifulde. Det er ikke mindst denne indsats, han vil blive husket for. De hårdt vundne erfaringer herfra satte sit præg på ham hele livet igennem.

Han forblev en utrættelig kæmper mod fascisme og krig til det sidste. KR

Bondemanden

fandt sine jorbær forpinte,
 blegrøde og smagsløse,
 og fandt dem i samme sørgelige forfatning
 som kød eller spegepølsen fra Netto,
 - og skulle de to produkter finde
 en yderligere sammenligning
 - af samme standard,
 var bonden ikke ikke i tvivl,
 - det måtte blive hans gamle Soc.dem.

Åbent brev til PET!

'Mormødre Mod Muren' skrev den 29. april med sort-rød-grøn spraymaling "RIV MUREN NED" på den israelske ambassade i Hellerup. Denne og kommende aktioner er et udtryk for den harme, vi fyldes med ved Israels bygning af apartheidmuren på Vestbredden. Israels apartheidmur splitter palæstinensiske familier. Den adskiller familier fra deres jord og vandforsyning. Den forhindrer mennesker i at gå på arbejde og i skole. Den forhindrer syge i at nå frem til hospitaler. Forhold, som medierne, Danmark og verdenssamfundet lukker øjnene for.

Demonstrationen ved den israelske ambassade var udelukkende en politisk motiveret aktion! En aktion, som alle fire mormødre har erkendt, ligesom vi alle under afhøringerne stod ved vores handling. For aktionen "at have forøvet hærværk på en mur omkring ambassaden" er der nedlagt påstand om bøde på kr. 1.800 pr. person samt en erstatning på kr. 3.500 til Israels ambassade.

Den 6. september erfarer vi, at PET har medtaget aktionen i "Opgørelsen over racistisk/religiøst motiverede lovovertrædelser". Dette er chokerende og dybt krænkende!

Vi er vrede over, at vores fredelige politiske aktion bliver sammenblandet med racistiske/religiøse overgreb. 'Mormødre Mod Muren' er til hver en tid imod racisme og diskrimination. Spørgsmålet er, hvorfor PET har medtaget vores aktion i nævnte opgørelse.

Kan det skyldes, at:

PET ikke er i stand til at skelne mellem politiske aktioner og racistiske overgreb?

PET har en politisk dagsorden, hvor kritik af Israels regering/politik bliver forvekslet med antisemitisme? Eller ...? Vi ønsker naturligvis en forklaring på vores placering i opgørelsen og forlanger overensstemmelse mellem nævnte bødopåstand og indholdet af PET's opgørelse.

Vi kræver, at vores fredelige politiske aktion bliver fjernet fra opgørelsen.

Med venlig hilsen

Gerd Berlev - Irene Clausen
Annette Ekebjærg - Alice Larsen

En anden beretning fra New Orleans

To af deltagerne på en konference for paramedics, dvs. ambulancereddere med en ekstra uddannelse i at redde liv, skrev tirsdag den 6. september om deres oplevelser i New Orleans. Jeg bringer her uddrag af deres beretning.

“Hvad vi så, var de virkelige helte i hjælpe-arbejdet: New Orleans’ arbejderklasse. Bygningsarbejderne, der brugte en gaffeltruck til at flytte de syge og invalide. Maskinarbejderne, som reparerede generatorerne og holdt dem kørende. Elektrikerne, der improviserede forbindelser tværs over blokkene for at dele den smule elektricitet, vi havde og få bilerne ned fra parkeringspladser på tagene. Raffinaderiarbejdere, der ’stjal’ både for at redde deres naboer. Mekanikere, der hjalp med at få startet enhver bil, der fandtes, så de kunne fragte folk ud af byen. Og køkken-medarbejdere, der rengjorde de kommercielle stor-køkkener og improviserede fælles måltider for hundreder af strandede.

De fleste af disse arbejdere havde mistet deres hjem og havde ikke hørt fra deres familier. Alligevel blev de og tilvebragte den eneste fungerende infrastruktur for de 20 pct. af New Orleans, der ikke var under vand.

Da de busser, de konstant blev lovet, ikke dukkede op, valgte de 500 på hotellet i det franske kvarter at skyde deres

penge i en fælles pulje og selv bestille busser. Vi ventede i 48 timer, men busserne kom aldrig. Senere fandt vi ud af, at de var blevet beslaglagt af militæret.

Hotellets forsyninger af vand og brændsel slap op efter fire dage. Vi begav os derefter ud i byen, hvor vi endelig mødte Nationalgarden. Kun for at få at vide, at de to store centre var overfyldt, og alternativet var vores eget problem. På politihovedkvarteret fik vi samme besked og besluttede derefter at slå lejr uden for det, synlige for medierne. Derefter kom politichefen ud til os og sagde, han havde en løsning: Vi skulle gå til Ponchartrain Expressway og over New Orleans Bridge, hvor politiet havde busser stående til at køre os ud af byen. På en mistroisk forespørgsel, svarede han: ”Jeg sværger på, at busserne er der.”

Omkring 200 gik af sted mod broen, og mange sprang til undervejs, da de hørte de gode nyheder. Antallet fordobledes flere gange. Med krykker, kørestole og barnevogne gik vi de 15-20 km. Da vi nærmede os broen, dannede militæret en kæde for foden af broen, og før vi var tæt nok på til at tale, fyrede de deres våben af over vores hoveder. Vi var derefter et par stykker, der fik dem i tale og fortalte om politichefens lovning. Der var ingen busser. Han havde løjet for os.

Vores mindre gruppe besluttede derefter at slå lejr, hvor Ponchartrain Expressway delte sig. Vi ville være synlige for alle og kunne se de ventede busser, når de kom.

I dagens løb så vi tusinder af New Orleans’ere, der i deres forsøg på selv-evakuering til fods blev afvist ved broen. Man kunne kun krydse broen kørende, så vi så enhver type køretøj blive taget i brug.

På forskellig vis skaffede vores lille lejr vand og fødevarer og fik etableret

senge, sanitet og overdækning ved hjælp af affald. Det var noget, vi så overalt: Når de basale behov for vand og føde var dækket, begyndte folk at tage sig af hinanden, arbejde sammen og opbygge et samfund.

Vi blev omtalt i medierne, og i skumringen dukkede sheriffen op, rettede sit våben mod os og skreg: ”Get off the fucking freeway”. En helikopter blæste det midlertidige læ væk, og sheriffen beslaglagde vores vand og mad.

Herefter splittedes vi op i mindre og mindre grupper og blev til sidst evakueret.”

Det kan godt være, vi er fyldt op af beretninger om Katrina-katastrofen, og den har fået en helt uforholdsmæssig stor dækning i medierne, men denne beretning har jeg valgt at tage med, fordi den bestyrker mig i min tro på, at vi kan opbygge et andet samfund sammen. Og det er jo bedst, hvis vi ikke behøver flere katastrofer for at gøre det, så gå med i det kommunistiske parti, APK. *GBe*

Bryggen 100 år
Torsdag den 15. sept. kl. 16

Havnens folk

Finn Staalfos
fortæller om livet på kajen af
Islands Brygge

*Finn har i mange år arbejdet i
Københavns Havn på Islands
Brygge og boet på Bryggen de
sidste 27.*

*Arrangementet er gratis – alle
er velkomne.*

OKTOBER BOGCAFÉ & GALLERI
Egilsgade 24 kld.
2300 København Ø

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Statsterrorens grimme fjæs

I betragtning af at årsdagen for angrebet på World Trade Center den 11. september netop er rundet, så er det vel på sin plads at komme med nogle betragtninger samt gøre en vis status - i dette tilfælde med en faglig indgangsvinkel.

Vi kan resumere, at Afghanistan uretmæssigt er blevet frataget deres regering, og er besat på tredje år. Vi konstaterer, at Irak fortsat er besat af en række krigsforbrydernationer uden nogen form for legitim, international retshjemmel. Palæstinenserne bliver fortsat fordrevet eller myrdet af et zionistisk Israel, der med USA i ryggen ikke skyer nogen midler.

Vi konstaterer, at samtlige påskud for at indlede disse aggressioner med minimum et sekscifret antal af uskyldige civile som ofre har bestået af løgne, eller har bygget på obskure hændelser, hvis undersøgelser har efterladt flere spørgsmål end svar. Det gælder New York, Madrid og London. I den aktuelle situation konstaterer vi, at orkanen Katrina – på grund af systematisk mangelfuld indsats og planlægning fra de amerikanske myndigheders side af – har kostet minimum dobbelt så mange civile, uskyldige menneskeliv i forhold til World Trade Center. Realiteterne er nok snarere 3-4 gange så mange ofre. I Irak er det minimum 30 gange så mange ofre. George Bush hulkede og hyklede, da World Trade Center var sunket sammen til Ground Zero, hvilket understreges af den kynisme, hvormed han siden har myrdet eller støttet myrderiet på op mod en million uskyldige mennesker; - heriblandt barbariet mod de fattige i New Orleans.

Vi kan desværre konstatere, at dansk fagbevægelse har forholdt sig til de sidste fire års statsterror med en larmende tavshed. Protesterne over folkedrabene har været indskrænket til en række fagforeninger og arbejdspladsklubber, der

Det ville klæde dansk fagbevægelse, hvis den klart ville erklære sin støtte til Foreningen Oprør, Greenpeace, Komiteen for et Frit Irak, Frank Grevil, maleraktivister, en række folketingsaktivister og flere, som står tiltalt eller har stået tiltalt som terrorister.

Faglig kommentar

har givet sig til kende med generalforsamlingsudtalelser og fanedeltagelse på nogle demonstrationer. Forbundene har – i bedste fald - forholdt sig tavse; mens andre så terrorister i deres forbundspaladser.

Derfor er det da også med en vis letelse, at Danmarks største forbund – 3f – med omkring 400.000 medlemmer har begået en leder i det sidste medlemsblad, der tager afstand fra løgnene, der begrundede den danske krigsdeltagelse:

”Da Anders Fogh Rasmussen skulle overbevise et stort flertal af danskerne om det rigtige i en krig mod Irak for at fjerne Saddam Hussein, hævdede han først og fremmest, at Irak havde masseødelæggelsesvåben - dernæst at den irakiske diktator støttede terrorister. Begge dele har vist sig at være løgn.”

Så sandt som skrevet står!

3f efterlyser en debat på tre punkter:

- *Hvordan kan Danmarks aktive rolle som krigsførende part bringes til ophør?*
- *Irakkrigen har været et rent selvmål og skaffet nye rekrutter til islamisk terrorisme.*
- *Er øget overvågning, opstramminger af lovgivningen og flere beføjelser til*

politi og efterretningsvæsen vejen frem?

Det er relevante problemer og spørgsmål, som man kun kan supplere med to stilet direkte til 3f's forbundsledelse: Hvorfor tog det fire år at få tyggegummi ud af øjnene? – Har det måske noget at gøre med en socialdemokratisk profil op til kommunalvalget?

Ifølge 3f er det i hvert fald Anders Fogh Rasmussen, der er den helt store og alene-bussemænd:

”At risikoen for en terroraktion i Danmark er øget, er der næppe tvivl om. Det store problem opstår, når statsministeren efterfølgende skal forklare danskerne, hvorfor terroren ramte os. At terroristerne har valgt at føre hellig krig i Danmark, fordi vores statsminister løj og førte danskerne bag lyset?”

Det bør noteres, at partiet *Socialdemokraterne* hver eneste gang har været med til at lægge mandater til en forlængelse af de danske troppers tilstedeværelse i Irak.

Når det så er sagt, så har 3f fat i en lang ende, når det gælder den danske terrorlovgivning, som *Socialdemokraterne* i øvrigt også har været med til at indføre:

”Der savnes i den hjemlige debat fokus på terrorlovgivningens konsekvenser for demokratiet og borgernes rettigheder. I kølvandet på den uhyrlige terroraktion i London synes den diskussion umulig, som enhver skeptisk røst var det i tiden efter terrorangrebet på World Trade Center. Men alene den blinde politiske opbakning bør bekymre.”

Det ville klæde dansk fagbevægelse, hvis den klart ville erklære sin støtte til Foreningen Oprør, Greenpeace, Komiteen for et Frit Irak, Frank Grevil, maleraktivister, en række folketingsaktivister og flere, som står tiltalt eller har stået tiltalt som terrorister.